

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγκασμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ

Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15

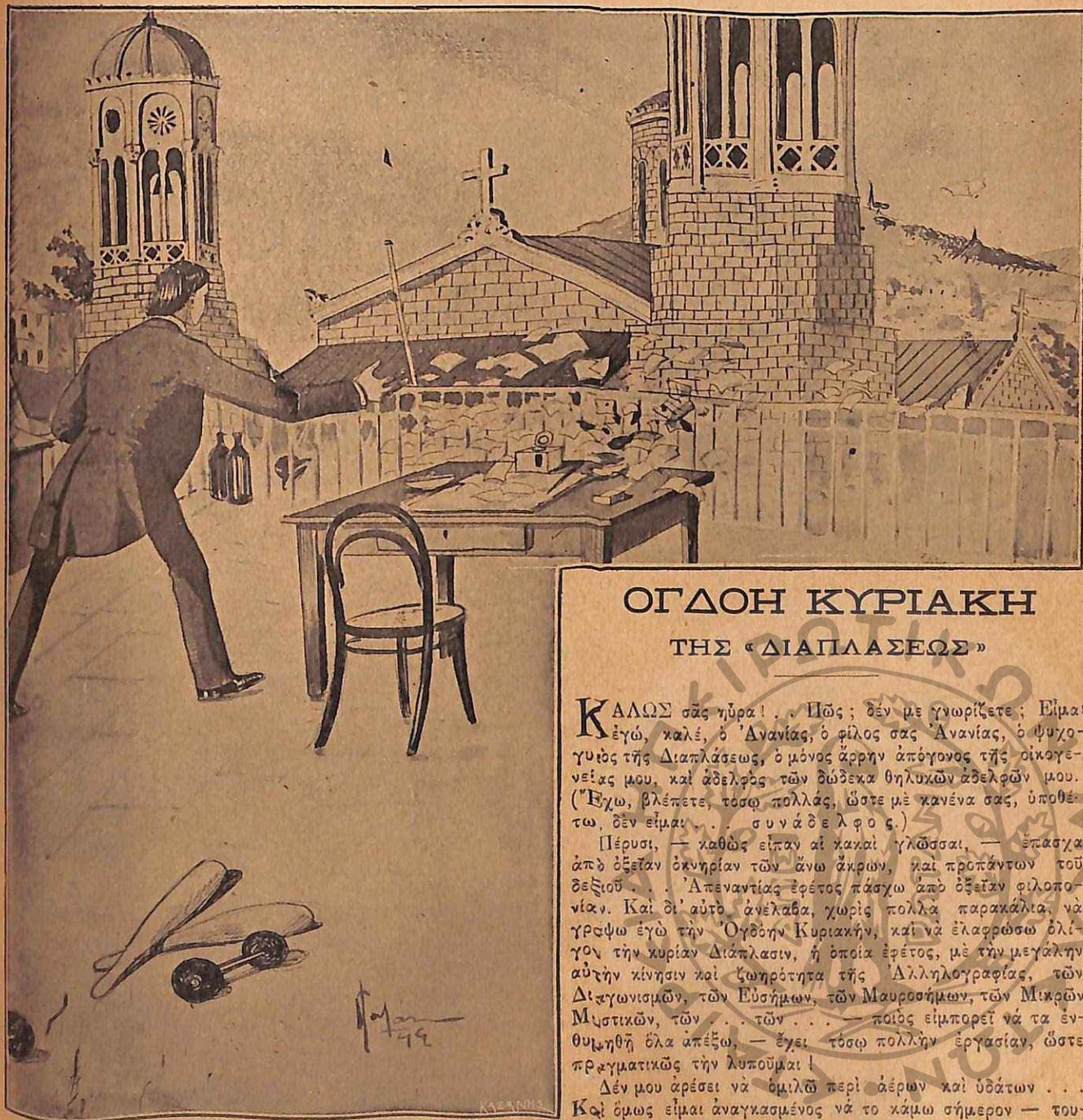
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις

Ὁδὸς Διόλου, 117, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 19 Ἰουνίου 1899

Ἔτος 21ον. — Ἀριθ. 25—26

ΟΓΔΟΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΚΑΛΩΣ σὰς ἡμέρας! . . . Πῶς; δὲν με γνωρίζετε; Εἶμαι ἐγώ, καλέ, ὁ Ἀνανίας, ὁ φίλος σὰς Ἀνανίας, ὁ ψυχογυῖος τῆς Διαπλάσεως, ὁ μόνος ἄρρην ἀπόγονος τῆς οἰκογενείας μου, καὶ ἀδελφὸς τῶν δώδεκα θηλυκῶν ἀδελφῶν μου. (Ἐχω, βλέπετε, τόσῳ πολλὰς, ὥστε μὲ κανένα σὰς, ὑποθέτω, δὲν εἶμαι . . . συνάδελφος.)

Πέρσι, — καθὼς εἶπαν αἱ κακαὶ γλώσσαι, — ἐπασχα ἀπὸ ὀξείαν ὀκνηρίαν τῶν ἀνω ἁκρῶν, καὶ προπάντων τοῦ δεξιῦ . . . Ἀπεναντίας ἐρέτος πάσχω ἀπὸ ὀξείαν φιλοπονίαν. Καὶ δι' αὐτὸ ἀνέλαβα, χωρὶς πολλὰ παρακάλια, νὰ γρᾶψω ἐγὼ τὴν Ὀγδοὴν Κυριακὴν, καὶ νὰ ἐλαφρώσω ὀλίγον τὴν κυρίαν Διάπλασιν, ἥ ὅποια ἐρέτος, μὲ τὴν μεγάλην αὐτὴν κίνησιν καὶ ζωηρότητα τῆς Ἀλληλογραφίας, τῶν Διγγωνισμῶν, τῶν Εὐσήμων, τῶν Μαυροσήμων, τῶν Μικρῶν Μυστικῶν, τῶν . . . τῶν . . . — ποῖος εἴμπορεῖ νὰ τα ἐνθυμῇθῃ ὅλα ἀπέξω, — ἔχει τόσῳ πολλὴν ἐργασίαν, ὥστε πραγματικῶς τὴν λυποῦμαι!

Δὲν μου ἀρέσει νὰ ὁμιλῶ περὶ ἀέρων καὶ ὑδάτων . . . Καὶ ὅμως εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ το κάμω σήμερον — του-

λάχιστον κατὰ τὸ ἥμισυ. Διότι, ἂν δὲν θά σας ὁμιλήσω καὶ περὶ ὑδάτων — εὐτυχῶς! — περὶ ἁέρων ὅμως κάτι πρέπει νὰ εἴπω, θέλωντας καὶ μὴ . . . Καὶ ἰδοὺ διατί:

Γνωρίζετε τὴν παροιμίαν: «Ὁ ποιοὺς καὶ ἡ εἰς τὸ ζεστό, φουσάει καὶ τὸ κρύον» ἢ πλεον συγκεκρμένως: «Ὁ ποιοὺς καὶ ἡ εἰς τὸ χυλό, φουσάει καὶ τὸ γιαιοῦρτι.» Ἐ, αὕτη ἡ παροιμία μὲ πῆρε εἰς τὸν λαμόν της, (ἂν ἔχουν λαμόν καὶ αἱ παροιμίαι). Εἶπα δηλαδὴ μὲ τὸν νοῦν μου: Πρέπει νὰ πάρω καλὰ τὰ μέτρα μου, διὰ νὰ μὴν πάθω καὶ ἐγὼ ὅ,τι ἔπαθεν ἡ κυρὰ Μάρθα εἰς τὴν Ἑβδόμην Κυριακὴν (ἐνθυμεῖσθε δὲ πού της ἀναποδογύρισεν ἡ χαριτωμένη μας ἡ Πίσσα ἕνα κερὶ ἀναμμένο, καὶ της ἔκαψεν ὅλα σας σχεδὸν τὰ γράμματα.) Μακρυὰ ἀπὸ Πίσσα λοιπόν! Μακρυὰ ἀπὸ κερὶ, καὶ ἀπὸ κάθε ἄλλο πράγμα ἀναμμένο, ἀκόμη καὶ ἀπὸ τσιγάρο! Μακρυὰ ἀπὸ τὸ Γραφεῖον, πού ἐγίνα το δυστύχημα, καὶ πού ἡμποροῦσε νὰ ξαναγίνῃ! Ἀποκλεισμός, καὶ ἀπομόνωσης, καὶ προφύλαξις, καὶ προσοχή! Δὲν εἶνε παῖζε-γέλασε αὐτὰ τὰ πράγματα!

Τὸ δωμάτιόν μου εἶνε ψηλόν, ψηλόν, ἐπάνω εἰς τὴν ταράτσαν (δι' αὐτὸ καὶ ἡ ἀδελφή μου Ἀγάπη, πού της ἀρέσουν καμμιὰ φορά τὰ λογοπαίγνια, λέγει ὅτι, ἂν μικρὸς ἦ-μου, τὰ ραξία εἶα, τὴν αὐτὴν ἐμεγάλωσα εἶμαι μόνον τὰ ραξία εἶα). Τὸ δωμάτιόν μου εἶνε μικρόν, — μόλις μὲ χωρεῖ, — ἀλλὰ ἡ ταράτσα εἶνε μεγάλη. Ἐχει ὠραίαν θέαν, καὶ τώρα τὸ καλοκαίρι, ἅμα γύρῃ ὀλίγον ὁ ἥλιος, ἔχει καὶ δροσίαν. Ὁ θόρυβος τοῦ σπιτιοῦ καὶ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου δὲν φθάνει ὡς ἐδῶ-ἐπάνω, καὶ μόνον ὅταν οἱ πύργοι τῆς Χρυσοπηλαιώσεως, τοὺς ὁποίους ἔχω ἀπέναντί μου, ἀρχίζουν τὴν μουσικὴν των, — ὁ ἕνας δηλαδὴ, διότι ὁ ἄλλος δὲν ἔχει κώδωνας, — ἡ ταράτσα γίνεται κάπως ἐνοχλητικὴ. Κατὰ τὰς ἄλλας ὥρας εἶνε τόπος πολὺ κατάλληλος δι' ἡσυχον ἐργασίαν, καὶ ἀποροῦσα καὶ ἐγὼ μὲ τὸν ἑαυτόν μου, πῶς εἰς τὴν ταράτσαν δὲν εἶχα βγάλῃ ποτὶ τὸ τραπέζι μου ἔξω νὰ ἐργασθῶ. . . . Αὐτὸ λοιπὸν ἐσυλλογίσθηκα νὰ κάμω τώρα, καὶ ἀνήγγειλα τὴν ἀπόφασίν μου εἰς τοὺς οἰκείους ὡς ἐξῆς:

— Νάπομονώσετε τὴν Πίσσαν εἰς τὸ Γραφεῖον, ὥστε νὰ μὴν εἰμπορῇ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ κεραμύδια. . . Ἐγὼ θάπομονώθω εἰς τὰ κεραμύδια. . .

— Καλέ, μὴν ἐμέθυσε μὲ τὸ κρασί πού μας ἔστειλεν ὁ Γουλιέλμος Τέλλος;

— Σιγά, νὰ μὴν ἐμέθυσεν μὲ τὰ γραμματόσημα πού μας ἔστειλεν ὁ Ναυτοπαῖς! . . . Ὅχι! ἀλλὰ θὰ γράψω τὴν Ὀγδόην Κυριακὴν, καὶ διὰ νὰ εἶμαι ἀσφαλὴς καὶ ἡσυχος, θὰ ἐργασθῶ ἐπάνω εἰς τὴν Ταράτσαν.

— Ἀ! ἔκαμε τὸ πλῆθος τῶν ἀδελφῶν.

— Μάλιστα. Καὶ νὰ μὴν ἔλθῃ κανεὶς νὰ μου κτυπήσῃ τὴν πόρτα, γιατί θὰ τοῦ κτυπήσω καὶ ἐγὼ τὸ χέρι. . . Ἐν γένει νὰ καθήσετε φρόνιμα εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα, καὶ νὰ μὴ μ' ἐνοχλήσετε καθόλου, γιατί ἀμέσως θὰ ἐφαρμόσω ὅλα τὰ μέτρα κατὰ τῶν ἀτάκτων, πού θὰ μου μάθουν αἱ ἐπιστολαὶ τῶν φίλων μας. Εἰςέχετε καλὰ τὴν ἐρώτησιν τῆς Ὀγδοῦς Κυριακῆς: «Ἀν ἦσθε γονεῖς καὶ εἴχατε παῖδι ἀτάκτα καὶ ἀμελῆ, μὲ τί τρόπον θά τα εἰδορθώνατε;» μὲ ἄλλους λόγους: «Ἀν ἦσθε Ἄνανιες καὶ εἴχατε δώδεκα ἀδελφὰς μικροτέρας καὶ ἀτάκτους, μὲ τί τρόπον θὰ τὰς ἐκάμνατε νὰ σας ἀφήσουν ἡσυχον διὰ νὰ γράψετε τὴν Κυριακὴν;»

— Ὡστε λοιπὸν ἡ γῆ ράχη μας θὰ ξεσπάσῃ αὕτη ἡ Κυριακὴ; ἠρώτησεν ἐν ἀπελπισίᾳ ἡ Κική.

— Δὲν ἠξεύρω τίποτε νὰ εἰσθε φρόνιμες καὶ προπάντων νὰ μὴ με διακόψετε. Ἀν ἔλθῃ κανεὶς νὰ με ζητήσῃ, καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ἀζαρίας νὰ εἶνε, νὰ τοῦ εἰπῇτε ὅτι δὲν εἶμαι ἐδῶ.

Ἐπῆρα ἀμέσως τὸ σακίδιον, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχαν τὰς ἀπαντήσεις τῆς Ὀγδοῦς Κυριακῆς, καὶ ἀνέβηκα ὁλομόλῃχος εἰς τὴν ταράτσαν. Ἐκεῖ, ἐβγάλα ἔξω τὸ τραπέζι, καὶ

ἤρχισα νὰραδιάζω τὰς ἐπιστολάς. Τί πλῆθος! Ἦλθε τὸ σημεῖον καὶ δὲν εἶχα τελειώσῃ ἀκόμη οὔτε τὴν μιστὴν ἐργασίαν (διότι κάθε γράμμα ἔπρεπε νὰ το διαβάξω, νὰ σημειώσω εἰς τὸ περιθώριον τὰς παρατηρήσεις μου, καὶ νὰ τοποθετήσω εἰς τὸν σωρὸν του.) Τὸ μεσημέρι κατέβηκα, ἔφαγα γρήγορα-γρήγορα, καὶ ἀνέβηκα πάλιν εἰς τὸ ὑπαίθριον γραφεῖόν μου. Ἀλλὰ ἔα τὴν θέσιν τοῦ τραπεζιοῦ, διὰ νὰπορῶν καυστικὸν ἥλιον, καὶ ἐξηκολούθησα τὴν ἐργασίαν τῆς ἀγνώσεως καὶ τῆς τοποθετήσεως. Τὸ κυνήγι αὐτὸ τῆς σκέψεως ἀρκετὰς φορές εἰς τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας. Ἐπὶ τοὺς ἔπαυσεν ὁ ἥλιος ἔφυγε καὶ ἐκρύβη ὀπίσω ἀπὸ τὸ ἐκτενέστερον μέρος τοῦ σπιτιοῦ μας, καὶ ἐπάνω εἰς ὅλην τὴν ταράτσαν ἠπλώθη δροσερωτάτῃ ἡ σκιά. Ἐπληθύνοντο ἡ περὶ ὥρα μετὰ μεσημβρίαν. . . καὶ ἐπλησίαζεν καὶ ἐγὼ τὴν τελειώσῃ τὴν προπαρασκευαστικὴν ἐργασίαν.

Ἐξάρνα, ἀκούω ἕνα ντάγκ! ντάγκ! ντάγκ! ἡχηρότατον! Ἦτο ὁ κώδων τῆς Χρυσοπηλαιώσεως, ὁ ὁποῖος ἐστὶν ὁ πρῶτος τὸν ἐσπερινόν. . . μέσ' ἔς τ' αὐτιά μου. Ζαλισμένος καθὼς ἔμουν, ἐξαλίσθηκα ἀκόμη περισσότερο μὲ τὴν ἀπρόοπτον κωδωνοκρουσίαν, ἡ ὁποία δὲν ἔπαυε. Τότε ἐσυλλογίσθηκα εἰς τὴν ἄλλην ἡμέραν ἦτο ἐορτὴ, ὅτι ὁ ἐσπερινὸς ἦτο πανηγυρικός, ὅτι ἡ κωδωνοκρουσία θὰ παρεπόμενον ἀκόμη πολλὰ ὑστερα θὰ ἐγίνετο ὁ πλοκάμιον ἡμερῶν, καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἑκούφμα, καὶ πᾶσι λέοντες. . . Ἀδύνατον ἐργασθῶ, ὅσον θὰ ἐξηκολούθει ἡ συναυλία τῶν χαλκῶν γλωσσῶν! Καὶ ἐπειδὴ ἐξητοῦσα καὶ πρόφασιν διὰ νὰ διαψῶ ὀλίγον τὴν ἐργασίαν καὶ νὰ ξεκουρασθῶ, ἐνόμισα ὅτι τὴν ἡμέραν, ἄρῃσα τὰ γράμματα ἀπλωμένα ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι καὶ ἐκατέβηκα.

— Τί τρέχει; μ' ἐρωτᾷ ἡ Ἀγάπη.

— Ὁ ἥχος, Ἀγάπη μου, τρέχει δὲν ἠξεύρω καὶ πόσες λευγὲς τὸ δευτερολεπτόν! τῆς ἀπαντῶ.

— Ἐκατάλαβα, εἶπεν ἡ Ἑλπίς κατέβηκες ὡς πού παύσουν ἡ καμπάνες. Ἀλλὰ αὐτὰς δὲν εἶνε τίποτε! ἀλλὰ καμπάνες πρόσεξε νὰ μὴν ἀκούσῃς!

Ἦτο προαίσθημα αὐτὸ τῆς Ἑλπίδος; Ποίος τὸ ξεῖρε; Ὅπως ὅποτε ἔμεινα μὲ τὰς ἀδελφὰς μου ἀρκετὴν ὥραν λογοπαυκτικῶν κατὰ τὸ σύνθημα. . . Οἱ κώδωνες τῆς κλησίας ἀνέβιδαν πλέον τοὺς τελευταίους τῶν βόμβων ὅταν ἔξαφνα πάλιν, φαίνεται ὅτι ὅλα τὰ κακὰ εἶνε ἔξω καὶ ἀκούομεν ἕνα ἄλλον ἦχον, πολὺ διαφορετικόν, καὶ φοβερώτερον. . . Ὁμοίαζε μὲ στέναγμα γίγαντος, ὁρῶν, μὲ οὐρλιάσμα, μὲ σφύριγμα παράδοξον καὶ παραταμένον. . . ἔξω καὶ ἐγὼ μὲ τί; . . . Καὶ ἀμέσως ὁ κωδωνισμὸς γύρω μας ἐσκοτεινίσεν, ὡς νὰ μετεβλήθῃ ἡ αἰσθησις τοῦ Μαΐου εἰς συννεφώδη ἡμέραν φθινοπώρου.

— Ἀέρας δυνατός! ἐφώνησεν ἡ κυρὰ Μάρθα, καὶ ἔτρεξε νὰ κλείσῃ τὴν ἐξωστόθυραν τῆς τραπεζαρίας, καὶ ἔπειτα τὰς ἄλλας θύρας καὶ τὰ παράθυρα.

Ἐν τῇ μεταξὺ ἐπλησίασαμεν τὴν ἐξωστόθυραν, καὶ ἐμέσων τῶν ὁλῶν, ἐβλέπαμεν τὸ ἐκπληκτικὸν θέαμα. Ὁ ἥλιος τὸ εὐτύχημα νὰ ζοῦν εἰς τὸ κοινοῦστοφέριον Ἀστὴν, ἐξέουρον καλὰ μὲ τί δύναμιν σηκώνονται αὐτὴν τὴν ἐποχὴν μελέτεια, καὶ μὲ τί δύναμιν σηκώνουν εἰς τὰ ὕψη τὴν ἡσυχὴν ἀθηναϊκὴν σκόνην. Τὸ σύννεφον, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐσκεπάζε τὸ φῶς, ἦτο σύννεφον σκόνης. Μόλις διεκρίναμεν κατὰ εἰς τὸν δρόμον τοὺς ἀνθρώπους, (οἱ ὅποιοι εἶχαν σταματήσει καὶ σιεπάσθαι τὰ μάτια μὲ τὸ χέρι, ὥς νὰ περάσῃ ὁ Σίμω καὶ τὰ καπέλλα, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἀρπάσῃ ὁ ἄνεμος καὶ τὰ ἀστρογυρίε μὲ τὴν βίαιαν πνοήν του. Καὶ ἐκτυποῦσαν ὁρμὴν τὰ ἀσθητικὰ περαθυρόφυλλα, καὶ ἐσείοντο αἱ πύλεις, καὶ ἐθαράνοντο ὑαλῖα παταγωδῶς, καὶ ἐκάμπτοντο δένδρα καὶ οἱ θάμνοι, καὶ ἡ σκόνη ἐσηκόνετο ὅλον ἐν ὕψει.

Ἦμεθα ἐν ἀσφαλείᾳ καὶ σχεδὸν ἐδιασκεδάζαμεν μὲ τὴν ἀναστάσιν αὐτὴν, κυττάζοντες ἐπάνω καὶ κάτω. Πρὸς στιγμὴν ἐληγμένον καὶ τὴν ἐργασίαν μου καὶ τὰ πάντα. . . — Μπᾶ! μπᾶ! καλὴ τί εἶνε ἐκεῖνα τὰ ἄσπρα, πού πετοῦν ψηλὰ; ἐρωτᾷ ἔξαφνα ἡ Κική. Περιστέρια εἶνε; — Σὺν χαρίτι φαίνονται, εἶπεν ἡ Ἑλπίς, ἐπισκοποῦσα τὰ ὕψη τοῦ αἰθέρος. — Χαριτὰ! ἐφώνησεν ὁ νὰ μ' ἐδάγκασε φεῖδι. Καὶ ἄμα ἔρριψεν ἕνα βλέμμα καὶ εἶδα «ἐκεῖνα τὰ ἄσπρα» πού ἐπετοῦσαν ψηλὰ μὲ τὴν σκόνην. . . ἐκτύπησα καὶ μὲ τὰς δύο παλάμας τὸ μέτωπόν, καὶ ἔτρεξα σὺν τρελῶς.

Ἐτρεξα γρηγορώτερον σχεδὸν καὶ ἀπὸ τὸν ἦχον, διότι εἰς δύο δευτερολεπτα εὐρέθηκα εἰς τὴν ταράτσαν. . .

Ἦ, ἀπελπισία! Ὁ ἄνεμος ἐφυσῶν, ἐφυσῶν, καὶ τὰ γράμματα, — τὰ γραμματόσημα σας, φίλοι μου, — ἐφευγαν, ἐφευγαν, ἐπετοῦσαν, ἐγίνοντο εἰς τὰ ὕψη! Τὸ τραπέζι ἐκεῖνο ὁμοίαζε μὲ φωλγάν, τὴν ὁποίαν ἐγκαταλείπουν τρομαγμένοι οἱ λευκοὶ καὶ πτερωτοὶ κατοικοὶ τῆς! . . . Ὁ ἀνὴρ καὶ ἀπορνήτε Ἀνανία! Διατί νὰ σε γελάσῃ ἡ νηνεμία; Διατί νὰ φύγῃς καὶ νὰ φέρῃς τὸ τραπέζι σου εἰς τὸ ὑπαίθριον, χωρὶς νὰσφαλίσῃς πρῶτα τοὺς χαρτίνοισ σου μὲ μερικά βαρεῖα πρὸς πᾶσι; Ἀχ! αὐτὸ! ἄχ!

— Ἀλτ! σταθῆτε! φωνάζω ἔξω φρενῶν, ὡς νὰ ἦσαν ἐμφυα ὄντα οἱ δραπέται μου. Καὶ ρίπτων ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι καὶ τὰ δύο μου χέρια, συγκατῶ τὰ μένοντα χαρτιά καὶ ἐμποδίζω τὴν φόρᾳ των.

Τὰ σφαλίζω μὲ δύο κορύνες, τὰς ὁποίας ἡμέρα προχείρους ἐκεῖ-ἄνω, — κάμνω καὶ γυμναστικὴν, βλέπετε! . . — τρέχω, μαζεύω ὅσα γράμματα ἦσαν ἐσκορπισμένα κάτω, πιάνω καὶ μερικά πού ἐπετοῦσαν ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου, καὶ τα ἀσφαλίζω καὶ αὐτά. . . Ναί! ἀλλὰ τὰ ἄλλα, πού διεσκορπίσθησαν πλέον εἰς τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος; . .

Μὲ τὴν ἰδίαν σπουδὴν καταβαίνω τὰς κλίμακας καὶ εὐρίσκω καὶ εἰς τὸν δρόμον. . . Φάγων, ἀνακαλύπτω δύο τρία γράμματα ἀκόμη, τὰ ὁποῖα εἶχαν ἀράξῃ εἰς τὸ πεζοδρόμιον, ἀφ' οὗ ἐτελείωσε τὸ ἐναέριον ταξιδί των. Ἐμβαίνω εἰς τὰ γειτονικά μαγαζιά καὶ ἐρωτῶ:

— Μήπως σὰς ἔφερεν ὁ ἀέρας τίποτε χαρτιά;

— Τί; πεντακοσάρικα; μοῦ ἀπαντοῦν ἐδῶ εἰρωνικῶς.

— Ἐνα καπέλο! μοῦ ἀπαντοῦν ἐκεῖ.

— Σκόνη! μοῦ ἀπαντοῦν παρακάτω.

Μόνον εἰς ἕνα παντοπωλεῖον κατῴρθωσα νὰ εὕρω καὶ νὰ πιάσω ἕνα γράμμα, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ μικρὸς ὑπηρετὴς ἡτομαζέτο νὰ διπλώσῃ μὲ αὐτὸ σαφῶς! Ὑστερα ἡ κυρὰ Μάρθα μοῦ ἔφερεν ἀκόμη τρία ἢ τέσσαρα, τὰ ὁποῖα κατῴρθωσα νὰ φερῇ εἰς γειτονικάς αὐλὰς καὶ κεραμύδια. . .

Τὰ ἄλλα πᾶνε, πᾶνε. . . Γενικὸς διασκορπισμός. Φαντασθῆτε, ὅτι ἀπὸ τοὺς σωρούς μου, οὔτε τὸ ἕνα τρίτον δὲν ἔμεινεν. Ἐνόμισα κανεὶς ὅτι ἦσαν στρατεύματα καὶ ἐγύριζαν ἀπὸ τὴν μάχην. . . ἀποδεκατισμένα! Ἀλλοίμονόν σου, στρατηγὴ Ἀνανία!

Ἦνε περὶ τὸν νὰ σας περιγράψω τὴν σύγχυσιν τῆς Διαπλάσεως καὶ ὅλου μας τοῦ σπιτιοῦ, ὅταν ἀντελήφθησαν τὸ δυστύχημα. «Μὰ τέλος πάντων! εἶπαν ὅλοι! δὲν θὰ περάσῃ καὶ μία Κυριακὴ χωρὶς ἐπεισόδιον; Τί μεγάλη ἀτυχία εἶνε αὕτη;

— Ναί, εἶπα. Βλέπετε, ὅτι μᾶς πολεμοῦν τὰ στοιχεῖα. Τὴν ἄλλην φορὰν εἶχαμεν τὸ πῦρ, τώρα ἔχομεν τὸν

ἀέρα. Ἀλλὰ ἡ στοιχεῖα ὁδηγεῖ φρόνησις καὶ δικαιοσύνη ἀπαιτεῖ νὰ μὴ ματαιώσωμεν τὴν Κυριακὴν μας. Δόξα σοι ὁ θεός, ἔμειναν ἀρκετὰ γράμματα διὰ νὰ γίνῃ. Παρητήρησα μάλιστα, ὅτι εἰς αὐτὰς τὰς περιστάσεις σώζονται συνήθως τὰ καλλίτερα. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἂν δὲν εἶνε, ὁποῖος νομίσῃ ὅτι ἀδικεῖται, ἄς τα βάλῃ μὲ τὴν τύχην του, καὶ ἄς ὑπάγῃ νὰ κάμῃ τὰ παράπονά του εἰς τὸν Αἴολον. Ἰσα-ἴσα καὶ τὸ Γραφεῖόν μας εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου εἶνε. . . Ἐν τούτοις νομίζω, ὅτι εἶνε καιρὸς νὰφήσωμεν τὰ ἔωλα, καὶ νὰφρίσωμεν ἢ μᾶλλον νὰ τελειώσωμεν τὴν ἐργασίαν μας.

— Τὸ ἐγκρίνω, εἶπεν ἡ Διάπλασις.

— Ἐδιάβασα καὶ ἐχώρισα τὰ γράμματα. Δὲν μένει τώρα παρὰ νὰ ἰδοῦμεν μαζὶ τὰ ἀπομένοντα καὶ νὰ κάμωμεν τὴν κρίσιν, ἀφ' οὗ, ἐννοεῖται, τακτοποιήσω πρῶτα τὰς ἀνωμαλίας πού μας ἐπροξένησεν ὁ ἄνεμος.»

Εἶχα ἄδικον λοιπόν, ὅταν εἶπα εἰς τὴν ἀρχήν, ὅτι θὰ σας ὁμιλήσω περὶ ἀνέμων;

Εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως, παρόντων πάντων καὶ πασῶν, ἀναγινώσκονται τώρα αἱ ἐπιστολαί, πού ἔμειναν. Ἡ Ταράτσα, μετὰ τὴν πανωλεθρίαν τοῦ Ἀνανία, ἐγκατελείφθη. . .

Ἀ. Σωρός: καὶ τί μεγάλος, φεῖ! πού ἦτο! — Εἶνε ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἂν εἶχαν παιδιὰ ἄτακτα καὶ ἀμελῆ, θὰ τα ἐδιόρθωναν ἀποκλειστικῶς διὰ τῆς Διαπλάσεως.

Ἰδοὺ πρῶτα-πρῶτα τὸ Τί μὲ μὲ λει, τὸ ὁποῖον ὁμιλεῖ ἐξ ἰδίας πείρας. Ἄν εἶχε παιδιὰ, θὰ το ἔμεινεν βέβαια πολὺ διὰ τὴν ἀνατροφήν των, καὶ δι' αὐτὸ θὰ τα ἐνέγραφε συνδρομητὰς εἰς τὴν «Διάπλαιν». Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἔχει παιδιὰ, πρὸς τὸ παρὸν ὑποβάλλεται αὐτὸ τὸ ἴδιον «εἰς τὴν γλυκεῖαν αὐτὴν τιμωρίαν, ἐκ τῆς ὁποίας καὶ μόνως κάπως ἐδιορθώθη.» Λοιπόν, τὰ συγχαρητήριά μας.

Ἐκ πείρας ὁμιλεῖ καὶ τὸ Πῶς-τ-α-π-ε-ρ-ν-ᾶς. «Διὰ τῆς Διαπλάσεως, λέγει, διαπλάττεται ἡ καρδιά τῶν παιδιῶν, ὅπως ὁ γύψος ἡ ὁ κηρὸς, ὅταν τύχῃ εἰς χεῖρα καλοῦ τεχνίτου καὶ χυθῇ εἰς τὸ καλὸν πῦρ. Ἡ Διαπλάσις εἶνε, οὕτως εἰπεῖν, ἕνα καλοῦτε φρονιμάδας καὶ ἐπιμελείας διὰ τὰ παιδιὰ, μία μηχανὴ, ἡ ὁποία, παράγει —

«Ἐγὼ, ἀρῶμαι καὶ τὸ φαγητόν μου, διὰ νὰ διαβάσω τὴν Διάπλαιν.» (Σελ. 204, στ. α'.) ἀντὶ ἡλεκτρισμοῦ, — τᾶσιν πρὸς εὐταξίαν καὶ χαρακτῆρος εὐθύτητα.» Τολμηραὶ ὀλίγον αἱ παρομοιώσεις τοῦ Πῶς-τ-α-π-ε-ρ-ν-ᾶς! ἐκφράζουν ὅμως καλὰ τὴν ἰδέαν του.

Ὁ Ζεβὼν καὶ ὁ Ἀγγουρσογιώτατος μᾶς διηγούνται ἀπὸ μίαν ἐκτενὴ ἱστορίαν. Ὁ πρῶτος συνεδουλεύθη ἕνα γέροντα πατέρα ὁ δευτερός τὸν εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον του! καὶ οἱ δύο ἤκουσαν ἀπὸ τὸ στόμα του, ὅτι ἡ Διάπλασις εἶνε τὸ καταλλήλοτερον φάρμακον.

Ἡ Χεῖμωνιὰτικὴ Διάπλάσις θάρχιζε τὰ παιδιὰ της πρῶτα μὲ τὸ καλὸ, ἔπειτα μὲ τὸ κακὸ, ὅπως ἡ

γρήα με τὸ καλὰμὶ ἐδιόρθωσε τὸν ἐγγονό της: ξύλο, νη-
στεία, πιπέρι εἰς τὸ στόμα καὶ ἅγιος ὁ Θεός! . . . Αὐτὸ ὁ-
μως, ἂν δὲν εἶχε τὴν «Διάπλασιν» διότι ὠφέλευγεν εὐκο-
λῶτα τὰ βάρβαρα καὶ τὰ βίαια μέτρα, καὶ τὰ παιδιὰ της
θὰ ἐδιόρθωντο χωρὶς νὰ κοπιάσῃ αὐτή, ἂν μόνον τὰ ἐνέγρα-
φεν εἰς τὴν «Διάπλασιν.» Τὸ ὅποιον καὶ θὰ κάμῃ βέβαια...
ἀλλὰ ζήσε, Μαυρὲ μου, τὰ φῶς τριφύλλι!

Μίαν ἡμέραν ἡ Δρόσο τῆς Τροϊζηνίας ἔ-
καμε κάποιαν ἀταξίαν. Ἡ μητέρα της τὴν ἐπέπληξε δυνατὰ
καὶ της εἶπεν: «Εἶνε περιττὸν νὰ εἶσαι συνδρομητρία τῆς
Διαπλάσεως, ἀρ' οὐδὲν συμμορφώσεαι με αὐτήν.» Αὐτὸ
τῆς ἔκαμε πολὺ μεγάλην ἐντύπωσιν, καὶ ἀπὸ τότε εἶνε προ-
σεκτική, ὥστε νὰ μὴ δυσαρεστῇ τὴν μητέρα της καὶ νὰ μὴν
ἐπιπληττεται τόσο σκληρὰ. «Ε, λοιπὸν αὐτὸ θὰ ἔκαμνε καὶ
διὰ τὰ παιδιὰ της.

Τὴν ἀνωτέρω διήγησιν συμπληροῦναι ἡ Κλεαρέτη
Ε. Δίπλα, ἡ ὅποια, ἂν εἶχε ἀτακτὰ καὶ ἀμελῆ παιδιὰ,
θὰ τοὺς ἔλεγεν: «Ἄν ἐξακολουθήσετε νὰ εἰσθε τέτοια, δὲν
θὰ σας ἀφήσω νὰ ξαναδιαβάσετε Διάπλασιν!» Καὶ ἡ φίλη
μας ἐπιλέγει: «Εἶμαι βεβαι-
στάνη, ὅτι ἡ-
θελὼν ἐπιτύχη
τοῦ σκοποῦ μου
ἂν ἡ Διάπλα-
σις τοῖς ἦτο
τόσον προσφι-
λῆς, ὅσον εἶνε
καὶ εἰς ἐμέ.»
'Ακοῦς ἐκεῖ!
Δὲν εἶδατε, ὅτι
καὶ εἰς τὸ Ἀρ-
σάκειον ἐφαρ-
μόζουν κάποτε
τὴν ἰδίαν τι-
μωρίαν;

Διὰ τῆς Δι-
απλάσεως θὰ «Καὶ ὅμως ἰδέτε τὸν γέροντα ξυλοκόπον.» (Σελ. 205, στήλ. 6.)

ἔκαμναν τὴν ἀνατροφὴν τῶν παιδιῶν τῶν καὶ οἱ ἐξῆς: ἡ
Μαρία Α. Μπαρμπάρεσσου (ἡ ὅποια εἶδε μίαν
ἡμέραν κατὰ παιδιὰ νὰ πειράζουεν ἕνα δυστυχῆ γέροντα, —
πράγμα τὸ ὅποιον δὲν θὰ ἔκαμναν βέβαια ἂν ἦσαν ἀναγνώ-
σταί μας) ἡ Εἰσιμὸρροπος Οἰκία (ἡ ὅποια
φρονεῖ, ὅτι καὶ νὰ θέλῃς, ἡ Διάπλσις δὲν σου ἀφίνει καιρὸν
νὰ κάμνῃς ἀταξίαν) ὁ Ρὰς Ἀλφόνσος (ὁ ὅποιος
κάθε ἄλλο φάρμακον τὸ εὐρίσκει περιττόν) ἡ Θεραπεία
νὰ καὶ ἡ Διάπλσις πρὸς νὰ καυχᾶται περισσώτερον) ἡ
Μαστίχα τῆς Χίου (ἀρ' οὐ ἐγώ, λέγει, ἀφίνω
καὶ τὸ φαγητόν μου, διὰ νὰ διαβάω τὴν Διάπλσιν, πι-
στεύω ὅτι καὶ τὰ παιδιὰ μου θαφίσουν τὴν ἀταξίαν καὶ τὴν
ἀμελείαν. . .) ἡ Λιμνοθάλασσα τοῦ Με-
σολογγίου, ἡ Εὐνητεμένη Ἑλλάς (τῆς ὁποίας οὐ μόνον τὰ παιδιὰ, ἀλλὰ καὶ τὰ
ἐγγόνια θὰ εἶνε συνδρομηταί μας καὶ φίλοι μας. . . ἕως
τρίτης καὶ τετάρτης γενεᾶς!) ὁ Ζοφερός Μεσσαίων,
λακωνικώτατος, ὁ Φιλάμω, καὶ ἄλλοι πολλοί, ὧν
οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς καὶ τοὺς ὁποίους. . . ἐπῆρυν ὁ ἄνεμος.

Εἶνε περιττὸν νὰ σας περιγράψω τὴν εὐφροσύνην τοῦ σπι-
τικοῦ, ἀκούοντος τὰ κολακευτικὰ αὐτὰ γράμματα. . . «Ο-
λοὶ ἐφανταζόμεθα τὴν χρυσὴν ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ
συνδρομηταί μας θὰ ἐπληθύνοντο ὥς οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀ-
βραάμ, ὥς οἱ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἡ ἄμμος ἡ παρὰ τὴν
ἐκτὴν τῆς θαλάσσης. . . «Ολοὶ ὠνευροῦμεθα τὸ μέγα καὶ

φυσικὸν αὐτὸ ξέσπασμα, ὅταν οἱ τωρινὸι συνδρα-
μας, μεγάλοι πλέον, θὰ ἐνέγραφον τὰ πικρὰ τῶν κα-
ἐγγόνια τῶν καὶ ἐδέξαμεν τὸ ἀκανθώδες ζήτημα τῆς
λειστοτήσεως τοῦ φύλλου λυμένον ὀριστικῶς, καὶ με-
νετο ἡ Διάπλσις ὥς ἐν ῥῆμα παραδόξον καὶ
τότυπον, τὸ ὅποιον εἰς τὸν μέλλοντα χρόνον
ἐδέχετο καὶ αὐξήσει καὶ ἀναδιπλασιασμόν. . .

Ἀλλὰ μᾶς ἐγεννήθη καὶ μία ὀδυνηρὰ ἀπορία, ὅχι
μέλλον πλέον, ἀλλὰ διὰ τὸ παρὸν:

— Ἀρά γε, εἶπεν ἡ Διάπλσις, ὅλοι, ὅλοι αὐτοὶ οἱ
μας εἶνε εἰλικρινεῖς; «Ολοὶ μὲ ἀγαποῦν τόσο πολὺ
ματικῶς; Ἡ μήπως, μερικοὶ τοῦλάχιστον, ἡθελ-
νάμε κολακεύουσιν, μόνον διότι ἐνόμισαν ὅτι κατ' αὐτὸν
τρόπον θὰ ἠμποροῦσαν νὰ πάρουν τὸ Βραβεῖον; Δὲν ἤξε-
ρε ὁ Θεὸς καὶ ἡ ψυχὴ τοὺς! Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ὑπάρχει
μικροὶ κόλακες εἰς τὸν κόσμον! Πόσους δὲν εἶδα εἰς
εἰκοσαετῇ μου βίον! . . . Ἄλλ' ἄς τα ἀρῶμεν αὐτὰ
ζητήματα. Ἐγὼ ἀγαπῶ νὰ πιστεύω, ὅτι ὅλοι οἱ φίλοι
εἶνε εἰλικρινεῖς. Ἄν δὲν εἶνε, τόσφ τὸ χειρότερον δι' αὐτοὺς

Τὴν ἐλαφρὰν μελαγχολίαν, ἡ ὅποια διεχέ-
τοὺς λόγους τούτους, διεσκέδασεν ἀμέσως ἡ εἰ-
στής κυρὰ Μάρθας. Ἡ καλὴ οἰκονόμος
θριαμβευτικῶς ἕνα χαρτί, καὶ ἐφώναξε:

— Κι' ἄλλο! κι' ἄλλο!
— Γράμμα; ἠρώτησεν ἡ Ἑλπίς.
— Ναί, τὸ ἡδὺρ ἐστὶ σκάλα τῆς ταράτσας
τοῦ ἔσωρα.

— Φέρ' το ἐδῶ! εἶπα καὶ το ἦρπασα.
βλέπω, ἡ ἀπάντησις Θεοδόσιου τοῦ
γάλου, ἔσα-ἔσα ἀπὸ τὸν σωρὸν ποῦ θὰ
σωμεν τώρα. . . Τί καλὰ!

Β'. Σωρός. Ἐνθυμούμαι, ὅτι ἦτο καὶ αὐτὸς
λύ μέγας, ἀλλὰ ἰδέτε πόσος ἔμεινε! Τὸν
τελοῦν ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἐκτὸς τῆς Διαπλά-
σεως παραδέχονται καὶ ἄλλα μέσα διορθώσεως καὶ
τηρίας. Νὰ π. χ. Θεοδόσιος ὁ Με-
παραδέχεται τὴν Ἀγίαν Γραφήν καὶ τὴν Δια-
σιν. Ἡ Νάϊας, (ἡ ὅποια παρ' ὀλίγον νὰ πα-
«ἀπευθύνεται πρὸς τὰς μητέρας» καὶ ἡ
φρονεῖ ὅτι τὸ ξύλον μόνον διὰ τὰ γαῖδα οὐρία εἶνε, ἐ-
τέλος παραδέχεται τὴν ὑπομονήν, τὸ καλὸν παράδειγμα
Εὐαγγελίου, καὶ τὴν Διάπλσιν. — Ἡ Ἀμυδρὰ Λα-
ψίς θὰ ἔβαζε τὰ παιδιὰ της ἐσωτερικὰ εἰς ἕνα καλὸν
παιδευτήριον ἄλλ' ἂν δὲν εἶχεν ἀρκετὰ χρήματα, ἐ-
ἀνταποκρίνεται εἰς τόσα ἔξοδα, τότε θὰ ἤρκειτο εἰς
Διάπλσιν, (διότι ποτὲ της δὲν ἤκουσε συνδρομητὴν τῆς
πλάσεως, ποῦ νὰ εἶνε ἄτακτος καὶ ἀμελής.) Αὐτὸ ἐνόησε
— Ἡ Ἡλιόλουστος Πρωΐα, ἀρ' οὐ θὰ
ἐνέγραφεν εἰς τὴν Διάπλσιν, θὰ τα ἔκλειεν ὀρισμένως
τὸ ἐν Κερκύρᾳ Λύκειον τοῦ κ. Α. Βλάχου. «Εὐτυχὴς
ἐπιλέγει, — ἡ κόρη μου, δηλαδὴ ἡ κούκλα μου, εἶνε
μωτάτη, καὶ ἐπομένως δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ προστρέξω
τὰ μέσα, τὰ ὅποια ἀνωτέρω σὰς γράφω.» — Ὁ Ἀτ-
διὰ νοουσιῶν ἡ παραδειγματῶν, θὰ καθίστα εἰς τὰ τέκνα
«ὁρατὸν οὕτως εἰπεῖν τὸ μέλλον τῶν κακῶν καὶ ἀμελῶν
καὶ θὰ προσεπάθει νὰ ἐξεγείρῃ τὴν φιλοτιμίαν τῶν. Ἐ-
τέλος ὅμως θὰ κατέφευγε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν Διάπλ-
Νηστεία, αὐστηρὸς περιορισμός, Διάπλσις» ἰδοὺ ἐν συν-
τὸ πρόγραμμα τοῦ Μικροῦ Πιανίστα, ὁ ὅ-
φαίνεται ὅτι θὰ γίνῃ αὐστηρότατος πατήρ. — Τὸ Ἀ-
Μαστέλλο θὰ τα ἐνοουθεύσει καὶ θὰ τα ἐσυμβούλει
διαλόγους, ὥς ἄλλος Σωκράτης κάπου-κάπου θὰ τα
φόρτον, — πράγμα, τὸ ὅποιον ποτὲ δὲν παθαίνει αὐτός,
θὰ τα ἔγραφεν εἰς τὴν Διάπλσιν «διὰ νὰ φανοῦν αἱ
λοιπῶν συνδρομητῶν μας.» — Ἡ Τελεταία Χ

θὰ ἐπροσπαθοῦσε νὰ διορθώσῃ τὸ μεγαλῆτερον ἀπὸ τὰ
παιδιὰ της, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς παράδειγμα εἰς τὰ μι-
κρότερα. Ἀλλὰ πῶς; Πρῶτον μὲ τὸ καλόν, μὲ τὴν γλυ-
κύτητα, μὲ τὴν Διάπλσιν. Ἄν ὅμως ἡ κακία τοῦ ἐπέμενε,
τότε θὰ ἐγύριζε τὸ φύλλον. Ὁ μετεχειρίζων λοιπὸν βίαν,
αὐστηρότητα, ἀπειλὰς, τιμωρίας, καὶ ἐπὶ τέλους ἀπομάκρυν-
σιν ἀπὸ τῆς οἰκίας καὶ κλείσιμον εἰς Ἐκπαιδευτήριον.

Μᾶς ἤρσαν ἡ τάξις καὶ ἡ χάρις, μὲ τὴν ὁποίαν ἡ Τε-
λεταία Χελιδὼν ἐκθέτει τὰς ιδέας της. Ἡ
ἐπιστολὴ της διακρίνεται ἀπὸ ὅλας αὐτοῦ τοῦ σωροῦ, καὶ
μὴν ἐφαμύλλον
ἐπὶ τὴν ἐπιστολὴν
τῆς Δάφνης.
Ἰδοὺ πῶς ἀρ-
χίζει:

«Νὰ σε διαβε-
βαιώσω, ἀγαπητή
μου Διάπλσις,
ὅτι τὸ καλλίτερον
μέσον ὅπως διορ-
θώσουν οἱ γονεῖς
τὰ ἀτακτὰ καὶ ἀ-
μελῆ τέκνα τῶν, θὰ
ἦτο νὰ τα ἐγγρά-
φουν συνδρομητὰς
σου, εἶνε φιλοφρο-
νησις, τῆς ὁποίας
ἀναμείβωμαι εἰς αἰ-
δίαν καὶ ἡ ὅποια ἐνέχει
πολλὴν ἀλήθειαν.
Διότι σύ, φίλτάτη μου,
παρέχεις πάντα τὰ μέ-
σα δι' ὧν ἀνυ-
ψοῦνται οἱ ἀναγνώ-
σκοντες σε εἰς βα-
θμίδα ἀνωτέραν ἐκεῖνης,
εἰς ἣν εὐρίσκοντο, διότι
κατορθόνεις νὰ μεγα-
λύνῃς τὸ φρό-
νημά των καὶ νὰ τοὺς
κάμνῃς νὰ σκέπτονται
ὕψηλότερα.»

Καὶ μὲ τὸ σπουδαῖον αὐτὸ ἐφρόδιον, ἡ Δάφνη θὰ ἐπρόβαι-
νει εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων της, σπουδάζουσα τὸν
χαρακτήρα των, συμβουλευούσα, νοουθετοῦσα, προβάλλουσα
παράδειγματα, τιμωροῦσα κάποτε, — ἀλλὰ ποτὲ διὰ τῆς
ἔξω, τῆς ὁποίας θεωρεῖ ἀναξίαν ἐλευθέρων ἀνθρώπων, — καὶ
ἐπιτέλους στεροῦσα αὐτὰ τῆς Διαπλάσεως, «διότι αὐτὴ εἶνε
ἡ μεγαλῆτερος τιμωρία, ἡ ὅποια εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ εἰς
ἀτακτὰ καὶ ἀμελῆ παιδιὰ.» Τὰ εἶπαμεν!

Γ'. Σωρός.

Εἰς τὸν σωρὸν αὐτὸν ἔχουν καταταχθῇ αἱ ἐπιστολαὶ ἐκεῖ-
νων, οἱ ὅποιοι λέγουσιν περίπου ὅσα καὶ οἱ προηγούμενοι, μὲ
τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι δὲν ἀναφέρουν τὴν Διάπλσιν. Ὡς
ἐπιτομίστον αὐτοὶ θὰ διορθώσουν τὰ τέκνα τῶν μὲ τὸ κα-
λόν, μὲ τὰς συμβουλὰς, μὲ τὰ παράδειγματ' αὐτῶν, μολοντί με-
ρικὰ παράδειγματ' αὐτῶν, μὲ τὰς τιμωρίας, ξύλον κάπου-κάπου,
κλείσιμον εἰς Σχολεῖον, κτλ. κτλ. Ἀλλὰ καλλίτερα νὰ τοὺς
ἔχωμεν ἕνα-ἕνα — τοῦλάχιστον ὅσους δὲν ἐπῆρυν ὁ ἄνεμος.

Ἰδοὺ τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἀρχιναυάρχου Θεμιστο-
κλέους (καὶ φυσικὰ ὡς ἀρχιναύαρχος, ἔχει μέγα ἀξίω-
μα): «Τὰ ἀμελῆ καὶ ἀτακτὰ παιδιὰ πρέπει νὰ διορθώνω-
νται διὰ καλοῦ καὶ μετρίχου τρόπου. Ὅτι κατορθόνει ὁ καλὸς
τρόπος, δὲν δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ δι' οἰουδήποτε ἄλλου μέσου.»

Ὁ Ἀσθὴρ τοῦ Πόντου θὰ ἐξηγήσει καταλλήλως
τὴν φιλοτιμίαν τῶν τέκνων του, ὥστε νὰ τα κάμῃ νάγαπῶ-
σι μόνον τὴν τῆσιν καὶ τὴν ἐπιμέλειαν, πρῶτον δὲ καὶ
ἄρτιον θὰ τα ἐδιόρθωνε «διὰ τοῦ ἰδίου οὐ τοῦ παραδείγμα-
τος, τακτικῶς καὶ ἐπιμελῶς ἐνασχολούμενος εἰς τὰ καθήκον-
τά του, ὥστε εἰς ὅλον τοῦτον βίον τὰ τέκνα του νὰ τον ἔ-
χουν ἐμπρός των ὡς κάτοπτρον.» Πολὺ ὠραία ἰδέα! Πῶς
εἶνε δυνατόν νὰ αναθρεφῇ κανεὶς τὰ παιδιὰ του καλὰ, χωρὶς
ἑαυτοῦ ὁ ἴδιος νὰ εἶνε καλός; Δὲν θὰ ὁμοιάζῃ τὴν καθουρο-
μένην τοῦ Αἰσώπου, ποῦ ἤθελε νὰ μάθῃ τὰ παιδιὰ της νὰ

περπατοῦν ἴσια; Γνωρίζετε βέβαια τὸν μῦθον αὐτόν. . .
«Θὰ ἐπαρακαλοῦσα τὸν Θεὸν νὰ με ὁδηγήσῃ νὰ τὰνα-
θρέψω μὲ γλυκύτητα, μὲ καλοσύνην, μὲ ὑπομονήν, μὲ δικαιο-
σύνην καὶ μὲ σταθερότητα.» Ἰδοὺ τί ἀπαντᾷ τὸ Γλυκὸ
Φιλάκι, δικαιολογοῦν τὸ ψευδώνυμόν του.

Τώρα ἐπιμασθῇτε νὰκούσετε μίαν δημηγορίαν. Ἐνας
ἀμούστακος πατέρας ὁμιλεῖ πρὸς τὰ ἀγέννητα τέκνα του.
Εἶνε ὁ φίλος μας Κεραιὸς, ὁ πάντοτε ρητορικὸς καὶ
εὐγλωττος. «Τέκνα μου! μὲ λυπεῖ μεγάλως ἡ πρὸς τὰ μα-
θήματα ἀμελεία σας καὶ ἡ ὀκνηρία σας, τὸ ἐκρυβμὸν ἐν
γένει καὶ δυσάρεστον τῆς διαγωγῆς σας! Ἀμελεῖτε τὰ μα-
θήματά σας, φρονοῦντες — (ἐξ οὗ ἀποδεικνύεται ὅτι τὰ τέκνα
τοῦ Κεραιὸς οὐ θὰ εἶνε ὅλα ἀγόρια) — ὅτι οὐδαμῶς, οὐ-
δέποτε ἡ μάθησις καὶ αἱ γνώσεις θὰ σας χρησιμεύσουν. Καὶ
ὅμως ἰδέτε τὸν γέροντα ξυλοκόπον. . . .» Ἀλλὰ ἄς
σταθῶμεν ἕως ἐδῶ, διότι ποῦ τόπος διὰ τρισελίδον δημηγο-
ρίαν! Καὶ ὡς πρὸς τὸ ἀποτελέσματ' αὐτῆς, αὐτὸ ὅτι μάθωμεν
πλέον ἀπὸ τὴν διαγωγὴν, ποῦ θὰ δεῖξουν τὰ Κεραυνόπουλα.
Ὡστε ἔχομεν καιρὸν. . .

Μὲ νοουθεσίας θὰ ἐδιόρθωνε τὰ μελῆ καὶ ἀτακτὰ τέκνα του
καὶ ὁ Πατριάρχης Κόλπας, ὁ ὁποῖος πρὸς τὸ πα-
ρὸν φροντίζει νὰ μὴ εἶνε τοιοῦτος. Καὶ τοῦτο, διὰ νὰ μὴ
φέρῃ εἰς δύσκολον θέσιν τὴν μαμμὰ του, «τῆς ὁποίας οἱ κό-
ποι δι' αὐτὸν καὶ διὰ τὰ δέδελρα του δὲν μετροῦνται, καὶ τῆς
ὁποίας ἡ χαρὰ, ὅταν βλέπῃ τὰ παιδιὰ της φρόνιμα, εἶνε
ἄπειρος.»

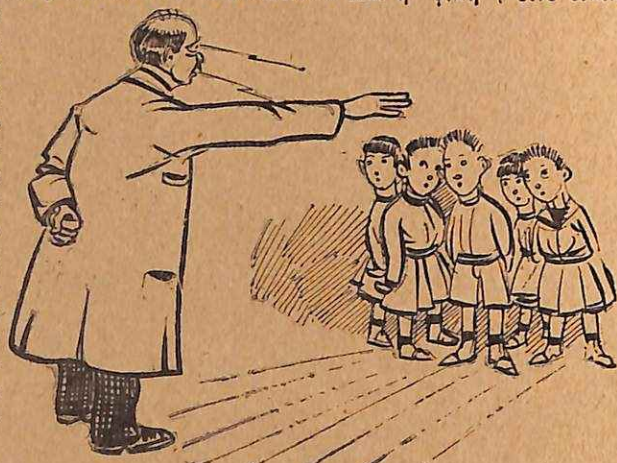
Ἡ ἀπάντησις τοῦ Δημητρίου Π. Δρίβα εἶνε δι-
πλή: πεζὴ καὶ ἑμμετρος. Ἀρχίζει μὲ τὸν Ἀγγλὸν σοφὸν
— ποῖος νὰ εἶνε; — ὁ ὁποῖος εἶπεν ὅτι ἡ παιδικὴ ψυχὴ
ὁμοιάζει μὲ τὸ νέον ἀγγεῖον, «τὸ ὅποιον διὰ πολλὸν καιρὸν
διατηρεῖ τὴν ὁσμὴν τοῦ πρώτου ὑγροῦ, τὸ ὅποιον ἐχύθη ἐντός
του», καὶ καταλήγει μὲ τὴν παραβολὴν τοῦ Ἀσώτου υἱοῦ:
«Ὅστις, διὰ νὰ ἀπειθήσῃ εἰς τὸν γέροντα πατέρα
ἐκατήντησε νὰ τρώγῃ κουντουροῦδια νύχτα-μέρα.

Τὰ δὲ παιδιὰ του θὰ
ἐπροσπαθοῦσε νὰ τα διορ-
θώσῃ μὲ γνωμικά, μὲ
παράδειγματ' αὐτῶν, μὲ
ἀναγνώσματα κτλ. κτλ.
χωρὶς ποτὲ νὰ τα τιμω-
ρήσῃ.

Ὁ Μυλόρδος θὰ
τοῖς ἐξηγήσει τὴν φιλο-
τιμίαν. — Ἡ Ταν-
γραία Κόρη θὰ ἐ-
φθινεν εἰς τὸ «ποθούμε-
νον» διὰ τῆς ἀναγνώσε-
ως, ἀπασχολοῦσα αὐτὰ
εἰς πράγματα εὐχάριστα
καὶ ἀνάλογα πρὸς τὴν
ἀνάπτυξιν των (ἀναφέρει
δὲ παρεκβατικῶς καὶ τὴν
Διάπλσιν.) — Ἡ Ἑ-
λαφὸς τὸν Δασὶν «Νὰ ἰδῇτε τὴν Κιτρινούλαν, τί ὁσεία ποῦ
θὰ κατάρθωνε νὰ ἐπι-
καμάρωνει.» (Σελ. 206, στ. 6.)
θὰ βάλλεται μόνον διὰ τοῦ βλέμματος εἰς τὰ παιδιὰ της ἂν ἦσαν
δὲ ἀδιόρθωτα, θὰ τα ἔκλειεν εἰς ἐκπαιδευτήριον, μακρὸν τῆς
πατρίδος των καὶ τῶν συγγενῶν των ἑξορία! — Ἡ Ἀγρία
Ἀγρί νὰ ἄρα θὰ προσεπάθει νὰ τοὺς εὐρὴ φίλους ἐπιμε-
λεῖς καὶ φρονίμους, ἔχουσα ὑπ' ὄψιν τῆς τὸ γνωμικόν:

Πῶς μου ποῖους φίλους ἔχεις,
Νὰ σου πῶ ποῦ δρόμο εἰσέρχεται.

Εἰς τοῦτο συμφωνεῖ καὶ ὁ Βασίλειος τῶν Νάνων, ὁ
ὁποῖος θάνετρεφε τὰ τέκνα του «μετὰ μετρίστης σοβαρότητος
καὶ ἀρίστων παραδειγμάτων» — Ἡ Τσοῦχτρα μόνον

διά τα παιδιά της δὲν θὰ εἶνε τσούχτρα· δηλαδή δὲν θὰ μεταχειρίζεται ποτὲ τὸ ξύλον, παρὰ μόνον ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ, ἂν θὰ ἔχη νὰ κάμῃ μὲ θηρία ἀνήμερα· ἄλλως θὰ τὰ ναθρέψῃ μὲ τὸ καλὸν, ὅπως ἀνατρέφεται καὶ αὐτή. — Τὰ ἴδια ἦσαν μέτρα θὰ μεταχειρίζετο καὶ ἡ Ἀνακατοσοῦρα· ἀλλ' ἔχει νὰ προσθέσῃ καὶ τοῦτο: «Ὅτι οἱ γονεῖς δὲν πρέπει νὰ δεικνύουν ὑπερβολικῶς τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποῖαν ἔχουν πρὸς τὰ τέκνα των, οὕτως ὥστε τὸ παιδί νὰ γαμπῇ μὲν, ἀλλὰ καὶ νὰ σέβεται καὶ νὰ φοβῆται συνάμα τοὺς γονεῖς του. — Ἡ Νύμφη Κάλυψώ, ἂν δὲν ἤκουαν τὰς νοθεύσεις της, τότε θὰ ἔβαζεν εἰς τὴν γωνίαν μὲ τὰ χέρια των ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι, καὶ θὰ τα ἐκλείεν εἰς τὸ Σχολεῖον, νὰ μὴ βλέπουν τὴν μητέρα των διὰ πολὺν καιρὸν. — Τὰ ἴδια καὶ ὁ Κόδρος, ἀλλὰ λέγει, κάπου-κάπου καὶ καμμίαν ξυλιά δὲν εἶνε ἀσχημὴ, διότι «ὁ μὴ δαρὴς, ἄνθρωπος οὐ γίνεταί.» — Εἰς τοῦτο συμφωνεῖ καὶ ἡ Δεσποινὶς Λή-Χούγκ-Τσάγκ, ἡ ὁποία θὰ συνεβούλευε τὰ παιδιά της ἐν μέτρῳ, διότι «μὲ τὰς πολλὰς συμβουλὰς θὰ τα ἔκαμνε σχολαστικὰ.» — Τὸ Μπουμπουνισμὲν οὐ μὲν οὐ Μουαλὸ θὰ μεταχειρίζετο ἐν πρόγραμμά διορθώσεως, κοινὸν μὲ τοὺς ἀνωτέρω, ἂν ὅμως ἀπετύγχανε, τότε «θὰ ἤκολούθει τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον τὸ ἐδιόρθωσε καὶ το διορθώνει ὁ πατήρ του.» Ἀλλὰ ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ τρόπος δὲν μας λέγει, καὶ ἠθέλαμεν νὰ τον μάθωμεν, διότι τὸ Μπουμπουνισμὲν οὐ μὲν οὐ Μουαλὸ εἶνε πολὺ καλὸ παιδί. — Καὶ τέλος πάντων, γινώσκας ὁμοίως μεταξὺ των ἐπάνω-κάτω, χωρὶς τίποτε ἰδιαίτερον, ἔχουν ἀκόμη: ὁ Βασίλειος τῶν Κουλάδων (μ' ἕνα εὐμορφὸν πρόλογον) ὁ Νέος Ἡρακλῆς (ὁ ὁποῖος ἀποδίδει ὅλα τὰ κακὰ των παιδιῶν εἰς τὴν ἀδιαφορίαν των γονέων, καὶ ὑπόσχεται ὅτι αὐτὸς δὲν θὰ εἶνε ἀδιαφορὸς) ὁ Φίλιππος (διὰ τοῦ Εὐαγγελίου) ὁ Ἀρχιναύαρχος Εὐρυδιδάδης (ὁ ὁποῖος θαπνύθηκε πρὸς τὰ τέκνα του τὰς ἐξόχους συμβουλὰς τοῦ ἰταλοῦ συγγραφέως Δὲ Ἀμίσις, τὰς ὁποίας εἶδε κάποτε εἰς τὴν Διάπλαιν) ἡ Ἐλενηνική Ναυαρχίς, ὁ Λ. Γ. Εὐστρατιάδης, ὁ Β. Φωτῆλας, ὁ Τρεχαγυρεὺς ὁ Πουλιός, ὁ Ἡλίας Γ. Σούκας, ἡ Νεαρά Φιλόσοφος, ὁ Φλοῖσθος τοῦ Εὐξείνου, ὁ Ἀνεμοστρόβιλος, ἡ Ἡμερὸς Περιστερά, — καὶ ἄλλοι πολλοί, οἱ ὁποῖοι ἐξηγεμώθησαν...

Καὶ ἐδῶ ἐσταθήκαμεν ὀλίγον, διὰ νὰ κρίνωμεν τὰς μέχρι τοῦδε ἀπαντήσεις. Πολλὰ ἀπὸ αὐτάς, πέρα πολλὰ μάλιστα, ἦσαν ἀκριετὰ καλογραμμέναι, μὲ κομψότητα, μὲ ἀφέλειαν καὶ μὲ χάριν. Ἀλλὰ, ὅπως παρετήρησεν ἡ κυρία Διάπλαις, ἐστεροῦντο πρῶτον τοῦ πᾶσι. Ἐλεξαν δηλαδή κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον κοινὰ καὶ συνειθισμένα πράγματα, χωρὶς τίποτε ἰδιαίτερον. Ἀποδείξαι, ὅτι καὶ μεταξὺ των ὁμοιάζον τὸσον πολὺ, ὥστε ἐνόμιζες ὅτι ἡ μία ἦτο ἀντιγραφή τῆς ἄλλης. Καὶ εἶδατε πλέον πόσο εἶπαν διὰ τὴν Διάπλαιν, πόσοι διὰ τὸ Εὐαγγέλιον, πόσοι διὰ τὴν νοθεύειαν, τὰς συμβουλὰς, τὰ παραδείγματα, κτλ. Περὶ σφόδρα ἀπὸ 200 ἐπιστολαί, ἦσαν χυμέναι εἰς τέσσαρα μόνον ἢ πέντε καλούπια! Μὲ ἄλλους λόγους αἱ ἐπιστολαὶ αὐταὶ δὲν εἶχαν τὸ μέγαλον προτέρημα, τὸ ὁποῖον, καθώς θὰ ἴδωμεν, ἔχουν αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ τελευταίου σωροῦ.

Δ' Σωρός.

Καθένας ἀπὸ τὰς γράψαντας τὰς ἐπιστολάς αὐτάς, εἴμπορε νὰ εἴπῃ ὑπερήφανος:

Ἐγὼ θαδίζω μόνον καὶ ὄχι μὲ τὸ πλῆθος!

Αἱ ἀπαντήσεις των, καλαὶ ἢ κακαί, ἐπιτυχεῖς ἢ ἀνεπιτυχεῖς, σοβαραὶ ἢ εὐτράπελοι, ἔχουν κάτι τι τὸ ἰδιαίτερον ἐξελωριστόν· καὶ αὐτὸ ἀποτελεῖ ἤδη ἐν μεγάλῳ προτέρῳ Δὲν ὁμοιάζουν μεταξὺ των. Ὅ,τι λέγει καθεμία, δὲν θὰ τὴν ἴσως εἰς ἄλλην. Εἶνε ὁ σωρὸς τῶν πρῶτων ὁ ὁποῖος καὶ ἐπειδὴ ἡ πρωτοτυπία εἶνε κάτι τι σπάνιον, ὅπως νερόν τῶρα τὸ καλοκτεῖν εἰς τὰς Ἀθήνας, — νὰ ποῦ ὁμοίαν σα τελοςπάντων καὶ περὶ ὑδάτων! — ὁ σωρὸς αὐτός, μὲν νὸι τὸν ἐσεβάσθη ὁ ἄνεμος, εἶνε ὁ μικρότερος.

Νὰ πρῶτα-πρῶτα ἡ ἐκτενὴς καὶ σοβαρὰ ἀπάντησις τῆς Μελλοῦσης Καλλιτέχνης. «Ἀνὰ γὰρ ἀτακτα καὶ ἀμελεῖται...» Μπᾶ! καὶ διὰ τὴν ἔχωμεν; ἐρωτᾷ ἡ Μελλοῦσα Καλλιτέχνης. Εἶνε τάχα καμμία ἀνάγκη; Ἀντὶ νὰ διορθώσωμεν τὸ κακὸν δὲν ἀρκεῖ νὰ το πρὸ λὰ βωμεν; Καὶ ἐξετάζει τὸν τρόπον εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ μὴ ἔχη παιδιὰ ἀμελεῖται ἀτακτα, ἀλλὰ μόνον ἐπιμελεῖται καὶ φρόνιμα. Κατὰ τὴν φωνὴν αὐτὴν, ἀρκεῖ νὰ ἐμπνεύσῃ κανεὶς εἰς τὰ παιδιά του ἐν τῇ τῇ πρὸς τὴν Ἀλήθειαν ἀγάπην, νὰ τα συνθίσῃ νὰ λέγουν παντοῦ καὶ πάντοτε τὴν ἀλήθειαν καὶ ἐκτὸς τούτου νὰ τα συνειθίσῃ νὰ γαποῦν ἴσα πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν Μητέρα. Ἐκομε μίαν ἀταξίαν παιδί; Ἀμέσως θὰ το εἴπῃ εἰς τὴν μητέρα του, διότι ἐσυνείθισεν νὰ λέγῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ νὰ μὴ κρύπτῃ τίποτε. Ἡ μητέρα του τότε θὰ λυπηθῇ θὰ λυπηθῇ ὅμως καὶ τὸ παιδί, διότι γὰρ πᾶ τὴν μητέρα του καὶ δὲν θέλει νὰ τὴν βλέπῃ λυπημένην. Ἀρὰ εἶνε πάντοτε ἐπιμελεῖς καὶ φρόνιμος ὁ περὶ εἰς δαῖξαι. Ὁ συλλογισμὸς αὐστηρὸς. Πραγματικῶς, παιδίον ὁποῖον ἀγαπᾷ ἰσάκως τὴν Ἀλήθειαν καὶ τὴν Μητέρα του, δὲν εἴμπορεῖ ποτὲ νὰ γίνῃ κακόν. Ναί· ἀλλὰ εἶνε εὐκόλον ἐμπνευσθῇ ἡ διπλὴ αὐτὴ ἀγάπη; Διὰ τὸ πλέον ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν τρόπον καὶ ἀπὸ τὴν μέθοδον τῆς μητρός. «Πρὸς νὰ προσπαθῇ νὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ ἴδια τὸσον τέλει, ὥστε νὰ χρησιμεύσῃ ὡς παράδειγμα εἰς τὸ παιδί της.» Καὶ τοῦτο καταγίνεται τῶρα ὁλονὲν ἡ Μελλοῦσα Καλλιτέχνης...

«Ἐνα πιάτο κρέμαζε-σὴ.» (Σελ. 207, στήλ. α')

Ἐρχόμεθα τῶρα εἰς τὴν ἀπάντησιν τῆς Καλλιτέχνης. Ἡ εὐφυὴς αὐτὴ μικρὰ μᾶς παρουσιάζεται ὡς πεντοπόρος. «Εἶμαι ἡσυχῇ, λέγει, φθάνει νὰ ἡμπορέω νὰ ἀντιβῶ καὶ τὰ παιδιά μου, ὅπως ἀνεθρεψα καὶ τὰ τέσσαρα καναρινάκια μου, τὰ ὁποῖα εἶνε φαινόμενα ὑπακοῆς καὶ πειθαρχίας.» Καὶ βέβαια, ἀφ' οὗ κάμουν χωρὶς ἀντιλογίαν τὰ διατάξῃ: «Κάμουν τὸν πεθαμένον — ἐξακολουθεῖ ἡ Καλλιτέχνης — τρώγον ἀπὸ τὰ χέρια μου, καὶ κοιμᾶται εἰς τὰ μικρὰ κρεβάτια, ποῦ εἶχα ἄλλοτε τίς κοῦκλας μου. Νὰ ἴδῃτε μάλιστα τὴν Κιτρινούλαν, τί ἀστεία ποῦ καμαρώνει, ὅταν τῆς φορῶ μία τραχηλιά θαντελένια καὶ τὴν βάζω νὰ σταθῇ ἐπάνω 'ς τὸ δάκτυλό μου.» Θυμάσθαι πρᾶγματικῶς τὰ πουλάκια τῆς Καλλιτέχνης ὅρ' ἐξέως, καὶ εἰς χόμαϊ τέτοια νὰ γίνουν καὶ τὰ παιδιά της!

Ἰδοὺ ἡ ἀφελὴς καὶ ὠραία ἐπιστολὴ τῆς Τύρινθος, χωρὶς σχόλια:

«Ἄν εἶχα τὴν ἀτυχίαν, ἀγαπημένη μου Διάπλαις, νὰ ἔχω ἀτακτα παιδιά, θὰ προσπαθοῦσα νὰ γίνω ὑπομονετικὴ καὶ καλὴ ὅσον τὸ δυνατόν, ὥς που νὰ νικήσῃ ἡ καλωσύνη νὰ τα κάμῃ νὰ μάγαπήσουν πολὺ. Ὅταν τὸ κατῶρθονα αὐτό, θαρρῶ, τὸ μεγαλύτερον βῆμα θὰ εἶχε γίνῃ πλέον, γὰρ

τότε θὰ αἰσθάνοντο πόσο μὲ στενοχωροῦν ἡ ἀταξία τους, καὶ ἔσθ' ἄρῃ θὰ ἦσαν πρὸς χάριν μου φρόνιμα. Ὑστερα ὅμως, μὲ καλὰς συμβουλὰς, μὲ ὠραία παραδείγματα, μὲ διδακτικὰ βιβλία — σὰν τὸν «Πρόσαντα» ποῦ εἶχες τὴν καλωσύνη νὰ μας ἐκδώσης, — γρήγορα θὰ τα ἐπειθα 'ς τὸ ἔθος, νὰ το κάμουν πλέον ὄχι γὰρ μένα, ἀλλὰ γὰρ εἶνε καλὸ.»

Τὸ Παίδι τοῦ Λαοῦ θὰ ἐδιόρθωνε τὰ παιδιά του μὲ... ῥωσικὰς καραμέλας (μάλιστα, δὲν εἶνε τυπογραφικὸν λάθος: μὲ καραμέλας...) Τὸ δὲ περιέργον εἶνε ὅτι καὶ ἡ Παπαροῦνα τοῦ Τσομαγιοῦ παραδέχεται τὸ ἴδιον σύστημα ἀνατροφῆς, διὰ γλυκιμαμάτων: Πρῶτὴ ἀταξία; Μία καραμέλα. Δευτέρα ἀταξία; Ἐνα συριανὸν λουκουμί. Τρίτῃ ἀταξία; Ἐνα πιάτο κρέμαζε-σὴ... «Καὶ ὅταν θὰ ἐκαταντοῦσαν πλέον ἀνεπαισθητοῦν — ἐπιλέγει, — θὰ τοὺς ἴδω ἀπὸ ἕνα πιτάκι μέλι.» Ἀ, καμμία ἀπάντησις δὲν μας ἔκαμε νὰ γελάσωμεν τόσο. Δὲν ἐφνταζόμθα ὅτι εἴμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ καὶ τόσο γλυκὺ ἐξ ἀνατροπῆς!

Ἀλλὰ τί σοβαρὸς ποῦ εἶνε ὁ Πεινασμένος Λύκος! Ἐπαρουσιάσθη μὲ τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὸ χέρι. «Συγχώρει τὸν πταίσαντα εἰς σέ, ὄχι ἐπτά φορές, ἀλλὰ ἑκατοντάκις ἐπτά, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Συμψώνως λοιπὸν μὲ τὴν ἐντολήν ταύτην, ἂν εἶχα παιδιά ἀτακτα καὶ ἀμελεῖται, θὰ τα ἐδιόρθωνα οὐχὶ τιμωρῶν αὐτά, ἀλλὰ συγχωρῶν. Διὰ τῆς συγχωρήσεως!»

Ἀλλὰ ποῦ τάκουει αὐτὰ ὁ Τυδεύς! Τιμωρία καὶ πάλιν τιμωρία. Μήπως τὸ ξύλον δὲν ἐβγήκεν ἀπὸ τὸν Παράδεισον; Θὰ ἔπερνε λοιπὸν ἕνα ὑπηρετὴν ἄγριον, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ ἔκαμνε ἄλλην δουλείαν παρὰ νὰ διορθῶν τὰ παιδιά του. «Μὲ τὸ παραμικρὸν ὅτι ἔνοχος εἰς τὴν γραμμὴν... καὶ γὰρ! γούπ! τσούφ! καθένας μὲ τὴν σειρά του. Ἀκούς ἐκεῖ! Διόρθωμα δὲν θὰ σπῇ ξύλο; Ὅταν λέγωμεν 'ς' ἕνα: Στάσου νὰ σε διορθώσω! τί ἄλλο ἐννοοῦμεν; Ἐτοὶ λοιπὸν θὰ ἐδιόρθωνα καὶ ἐγὼ τὰ ἴδια ἡμεῖς! Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ βραβεῖον τῆς ἀμελείας καὶ ἀταξίας σου!» (Σελ. 207, στ. 6) ἀπεμακρύνετο ὀλίγον, ἐκείνη ἐσήκωνε τὸ πιάτον καὶ τὸ ἔρροφον! Τότε βέβαια θὰ τὴν ὑποχρέωνε νὰ καταπῇ καὶ τὸ πηροῦν!

Τὸ Ἐλενηνικὸν Τσοπὶλλόβόλον, ἂν ἐπέμεναν τὰ παιδιά του εἰς τὴν ἀμελείαν καὶ εἰς τὴν ἀταξίαν καὶ δὲν ἤκουαν οὔτε καλοὺς τρόπους οὔτε ξύλον, τότε θὰ τα ἔβαζεν εἰς ἐργασίαν, ἀλλὰ τί ἐργασίαν, βαρεῖαν, π.χ. σὲ σιδεράδιον. Ἄν ἐβλεπεν ὅτι μετενόησαν, θὰ τα ἔπερνε πάλιν εἰς τὸ σπίτι. Ἀλλ' ἂν ἀρχίζαν τὰ ἴδια, θὰ τα ἔσταλνε πάλιν εἰς τὸ σιδεράδιον, καὶ δὲν θὰ τα ἐξανάπερνε, ὅσον

δὲν θὰ τα ἔχανεν ἔτσι εὐκόλα, ἀλλὰ θὰ ἔστελλε τὰ ἀτακτα παιδιά της εἰς τὴν Ἀφρικὴν, νὰ τα φάγουν οἱ μαῦροι ἄνθρωποι. (Τοῦλάχιστον θὰ τα ἐφοβείρε με τὸ τρομερὸν αὐτὸ ταξιδεῖν! ἀλλὰ ὅλαι αἱ ἀπειλαὶ δὲν ἐκτελοῦνται...)

Ὁ Ἰππότης Γουλιέλμος πάλιν θὰ συνενοεῖτο μὲ τὸν διδάσκαλον, καὶ τὴν ἡμέραν τῆς ἀπονομῆς των βραβείων, ἀφ' οὗ οἱ καλοὶ θὰ ἔπερναν τὰ βραβεῖα των, θὰ προσεκαλεῖτο καὶ ὁ υἱὸς του διὰ νὰ κοῦσῃ αὐτοὺς τοὺς φοβεροὺς λόγους ἀπὸ τὸν διδάσκαλον: «Καθ' ὅλον τὸ ἔτος ὑπῆρξες ἀμελεῖς καὶ ἀτακτος. Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ βραβεῖον τῆς ἀμελείας καὶ ἀταξίας σου!» Καὶ ἀμέσως θὰ το ἐφοροῦσεν ἕνα χάρτινον σκούφον, μὲ τὴν ἐπιγραφὴν ΑΤΑΚΤΟΣ-ΑΜΕΛΗΣ, καὶ δὲν θὰ τοῦ τὸν ἐβγαζε, παρὰ ἀφ' οὗ τὸν ἐβλεπεν ἔτσι ὅλον τὸ πλῆθος. Σκληρότατον!...

Τὸ Σπίρτο Μονάχο καὶ αὐτὸ μὲ τιμωρίας θὰ ἐδιόρθωνε τὰ παιδιά του, διότι, λέγει, ὅλα τὰ ἄλλα εἶνε... Τί μωρία!... Παραδέχεται ἕνα σύστημα τιμωρίας «ἀμέσους καὶ ἐπὶ τόπου». Ἐνθυμεῖται, ὅτι μίαν φορὰν εἰς τὸ τραπέζι ἠθέλε καὶ καλὰ νὰ του δώσουν σέλις, τὸ ὁποῖον μόνον ἡ μητέρα του ἔπερνε, διότι ὑπέφερεν ἀπὸ τὸ στομάχι της.

- Τὸ σέλις δὲν εἶνε διὰ τὰ παιδιά.
- Θέλω!
- Θὰ σε βλάψῃ
- Θέλω!
- Δέν σου δίνω.
- Θέλω!
- Θέλεις;
- Θέλω!
- Νὰ λοιπὸν, πάρε.

Καὶ ἡ μητέρα του ἀρπάζει τὸν σίφωνα, τὸν διευθύνει κατὰ τοῦ προσώπου του καὶ φφφφσσσττ! φφφσσσττ! σού τον κάνει ἀπὸ Σπίρτο Μονάχο, παπὶ μονάχο. — Τέτοιαις τιμωρίαις λοιπὸν θὰ ἐπέβαλλε καὶ αὐτὸς εἰς τὰ παιδιά του.

Ἀλλὰ ποῦ ἡ τιμωρία, τὴν ὁποῖαν δὲν ἐφήρμοζεν ἡ Νεαρά Καλλιτέχνης, ἂν τὰ παιδιά της δὲν ἤκουαν μὲ τὸ καλὸ! Τὴν ἔμαθεν ἀπὸ τὴν μάμμην της, ἡ ὁποία διηγεῖται, ὅτι ὁ θεὸς της Κωνσταντῆς, ὅταν ἦτο ἀτακτὴ, «τῆς ἔβαλε ὡς τιμωρίαν νὰ πῇ ἕνα πιάτο νερό με τὸ πηροῦν... Φαντάσου λοιπὸν μετὰ πόσῃ ὠραν τὸ ἐκατῶρθονε!... Ὅμως μαζὶ μὲ τὴν μάμμην μου ἐπαινοῦν καὶ ὁ θεὸς της, μένων τὸσον ὠραν πλῆθυσίον της, διότι ἂν ἀπεμακρύνετο ὀλίγον, ἐκείνη ἐσήκωνε τὸ πιάτον καὶ τὸ ἔρροφον!» Τότε βέβαια θὰ τὴν ὑποχρέωνε νὰ καταπῇ καὶ τὸ πηροῦν!

Τὸ Ἐλενηνικὸν Τσοπὶλλόβόλον, ἂν ἐπέμεναν τὰ παιδιά του εἰς τὴν ἀμελείαν καὶ εἰς τὴν ἀταξίαν καὶ δὲν ἤκουαν οὔτε καλοὺς τρόπους οὔτε ξύλον, τότε θὰ τα ἔβαζεν εἰς ἐργασίαν, ἀλλὰ τί ἐργασίαν, βαρεῖαν, π.χ. σὲ σιδεράδιον. Ἄν ἐβλεπεν ὅτι μετενόησαν, θὰ τα ἔπερνε πάλιν εἰς τὸ σπίτι. Ἀλλ' ἂν ἀρχίζαν τὰ ἴδια, θὰ τα ἔσταλνε πάλιν εἰς τὸ σιδεράδιον, καὶ δὲν θὰ τα ἐξανάπερνε, ὅσον

«Θὰ ἔσταλτε τὰ ἀτακτα παιδιά της εἰς τὴν Ἀφρικὴν, νὰ τα φάγουν οἱ ἄνθρωποι.» (Σελ. 207, στήλ. 6.)

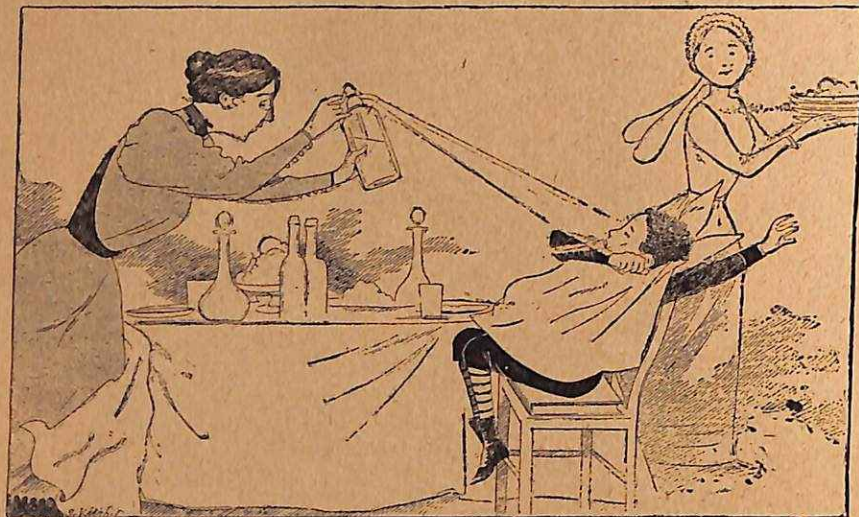

«Ἐτοὶ λοιπὸν θὰ ἐδιόρθωνα καὶ ἐγὼ τὰ ἴδια ἡμεῖς! Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ βραβεῖον τῆς ἀμελείας καὶ ἀταξίας σου!» (Σελ. 207, στ. 6)

καὶ ἂν μετανοῦσαν. Σωστά! Ἔτσι λέγει καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος; Αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ πρώτην καὶ δευτέραν νοουθεσίαν παραιτοῦ!

Ὁ Ἄρατος ὅμως θ' ἀνέτρεφε τὰ παιδιὰ του ὀλωσθίου διαφοροτικά, δηλαδή κατὰ τὸ γαλλικὸν σύστημα (:): δηλαδή θὰ τα ἄφινεν ἐλεύθερα νὰ παίζουν καὶ νὰ κάμνουν ὅ,τι θέλουν.

Τέλος τὸ Σκῆπτρον τοῦ Διόξ, ἂν ἀπετύγ-

« Τὸν διευθύνει κατὰ τοῦ προσώπου του καὶ φφφσσσττ! φφφσσσττ! »
(Σελ. 207, στήλ. 6'.)

χανον τὰ συνήθη μέσα τὰ ὁποῖα θὰ μετεχειρίζετο, θὰ ἐστελεῖ τὰ παιδιὰ του πρὸς σωφρονισμὸν εἰς ἓν... Μοναστήριον. Καὶ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν θὰ τα ἀπεχειρέτιζε, θὰ τοὺς ἐδίδοι τὸ τελευταῖον πατρικὸν φίλημα ἐπὶ τῶν χειλέων, καὶ θὰ τοὺς ἔλεγεν: « Ὑπάγετε, προσφίλῃ μου τέκνα, ὑπάγετε εἰς τὴν εὐχὴν τοῦ Ὑψίστου! Εἴθε νὰ σας φωτίσῃ ὁ Θεὸς καὶ νὰ σας ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς. Αἱ ἰδικαὶ μου προσπάθειαι ἀπέβησαν φροῦδαι, — ἀλλὰ τὰ ἀδύνατα παρὰ τοῖς ἀνθρώποις, δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ! »

Πολὺ σκληρὸν πρᾶγμα, ἀλήθεια, νὰ στέλνῃ κανεὶς τὰ παιδιὰ του ὅλα ὁρμαθία εἰς ἓνα Μοναστήρι! Καὶ διὰ νὰ μὴν ἔλθῃ ποτὲ εἰς τὴν σκληρὰν αὐτὴν ἀνάγκην, ὁ Ναύαρχος τῆς Βαρκελόνης θὰ γίνῃ, λέγει, αὐτὸς ὁ ἴδιος Καλόγερος, καὶ ἔτσι δὲν θὰ ἔχῃ παιδιὰ ἅπαντα καὶ ἀμελεῖ, οὔτε εἰς ἀμνηστὴν ἐκλογῆς μέσου διορθώσεως θὰ εὐρεθῇ, — διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι δὲν θὰ ἔχῃ παιδιὰ. Τὴν εὐχὴν σας λοιπὸν, Πανοσιώτατε Ναύαρχε!

— «Ὅλα καλὰ καὶ τὸ μέλι γλυκό, εἶπεν ἡ Κυρὰ-Μάρθα, ὅταν ἐτελείωσεν ἡ ἀνάγνωσις τῶν σωρῶν ἄλλα νὰ ἰδοῦμε τώρα ποῖον θὰ βραβεύσωμε!»

— Ἀλήθεια, εἶπεν ἡ Διάπλασις, καμμία ἀπάντησις δὲν μου ἐφάνη ἀξία τοῦ Ἀ' Βραβεῖου. Εἶνε μερικαὶ πολὺ καλαὶ, ὅπως τῆς Τύρινος, τῆς Μελλοῦσας Καλλιτέχνης, τῆς Δάφνης καὶ ἄλλων. Ἀλλὰ οὔτε αὐταὶ δὲν με ἱκανοποιοῦν εἰς τὴν ἐντέλειαν. Μὲ τέτοιαν ἐρώτησιν ποῦ ἐδώσαμεν, θὰ ἤθελα μίαν ἀπάντησιν πολὺ πλέον οὐσιώδη, πολὺ πλέον ἐξυπνὴν, πολὺ καλλιτέρα διατυπωμένην.

— Ὅσοι γι' αὐτὸ, εἶπα, ὅποιαν ἀρῶμεν καὶ τὴν τυπώσωμεν διὰ τῆς «Διαπλάσεως» θὰ εἶνε πολὺ καλὰ διατυπωμένη.

— Παῦσε, Ἀνανία, γιατί σὲ βεβαίω ὅτι κατήντησες ἀ-

νυπόφορος! ἀνέκραξεν ἡ Ἀγάπη. Εἶνε τώρα καιρὸς γιὰ τέτοια ἀνοστα καλαμπούρια;

— Ὅχι, ἀπήντησα. Εἶνε καιρὸς γιὰ νὸς τιμωρίας. Δὲν θὰ καθήσωμε εἰς τὸ τραπέζι;

— «Ε, μ' αὐτὸ πλέον καταντᾷ ἀρρώστεια!»

— Καὶ ἀνιάτος μάλιστα, εἶπα ἐγώ. Ὡστε ἂν θέλετε νὰ γλυτώσετε ἀπὸ τὰ καλαμπούρια μου, σὰς συμβουλεύω νὰ με στείλετε εἰς τὸ Ἀσυλὸν τῶν Ἀν-ανιάτων.

Κανεὶς δὲν ἐγέλασε. Καὶ ὅλοι ἐκαθήσασμεν εἰς τὸ τραπέζι σκεπτικοί, μελαγχολικοί, ποῦ δὲν εἶχαμεν ἀπάντησιν ἀξίαν Ἀ' Βραβεῖου... Ἀχ! καὶ ποῦ το ξεῦρε μὴπως ἦτο καμμία, ἀπὸ αὐτῶν ποῦ ἐπῆρεν ὁ ἄνεμος;

Ἡ Διάπλασις ἐπεθύμησε νὰ φάγῃ μετὰ βραστό της ὀλίγες πιπεριές, καὶ ἡ κυρὰ-Μάρθα ἐφώνησε τὸν διπλανὸν μας μπακαλὴν νὰ μας στείλῃ ὀλίγες. Σὲ ὀλίγον ὥραν ἡ οἰκονόμος ἐπαρουσιάσθη μ' ἓνα χάρτινον χωνί, τὸ ὁποῖον ἀδειασεν εἰς ἓνα πιάτον. Κατὰ τύχην ρίπτω τὰ μάτια μου εἰς τὸ χάρτι, τὸ ὁποῖον ἠτοιμάζετο νὰ συσθλίψῃ ἡ κυρὰ-Μάρθα, καὶ διακρίνω ἐπάνω γράμματα, προφανῶς παιδικά. Εἶτε ἀπὸ περιέργειαν, εἶτε ἀπὸ προαισθησὶν, κρατῶ τὸ χέρι τῆς Μάρθας καὶ τῆς πέρνω τὸ χάρτι.

— Φέρ' το ἐδῶ!..

«ὦ, φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξίν μου, ὅταν βλέπω ἐπάνω τὰς λέξεις «Ἀγαπήτῃ μου Διάπλασις...» Ἀλλὰ φαντασθῆτε καὶ

τὴν χαρὰν μου, ὅταν βλέπω ὅτι ἦτο ἀπάντησις εἰς τὴν ὀγδόην Κυριακὴν, καὶ τί ἀπάντησις! καὶ τί ἀπάντησις!..

— Εὐρηκα!!! ἐφώνησα μὲ φωνὴν, ἡ ὁποία κατετρόμαξεν ὅλον τὸ σπιτικόν. Ἰδοὺ τὸ πρῶτον Βραβεῖον τῆς Κυριακῆς μας. Ἀκούσατε καὶ αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν, ἡ ὁποία, ἂν καὶ τὴν ἐπῆρεν ὁ ἄνεμος, ἂν καὶ τὴν ἐπῆγεν εἰς τοῦ μπακαλῆ, ὅπου αὐτὸς ἐκρινε καλὸν νὰ τὴν μετεχειρισθῇ διὰ διπλωμα, — σῶζεται ὁ μὲς τώρα ὡς ἐκ θαύματος, μὲ τὰς περιεὶς ποῦ ἐξήγησεν ἡ κυρὰ Διάπλασις.

Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς ἐκπληξεως, ἀνέγνωσα εἰς ἐπὶ ἡκούον:

«Ἀγαπήτῃ Διάπλασις,

«Μὲ τί χαρὰ σὲ περιμένω, γιὰ νὰ βλέπω τί γίνεται ἡ Μηλιά, ἡ ὁποία μου ἀρέσει τόσο πολὺ. Πόσον σὲ ἀγαπῶ, δὲν ἔμπορῶ νὰ σου εἶπω. Σὲ ἀγαπῶ περισσότερο ἀπ' ὅλα μου τὰ παιγνίδια καὶ τὰ βιβλία μου.

«Εἰς τὴν ὀγδόην Κυριακὴν θὰ λάβω μέρος καὶ ἐγώ, ἂν με θέλῃς, ἀγαπητῇ μου... Ἀπαντῶ λοιπὸν εἰς τὴν ἐρώτησίν σου, ὅτι ἂν ἦμουν παπάκης καὶ εἶχα ἅπαντα παιδιὰ, θὰ τα ἄφινον νὰ μεγαλῶσουν καὶ νὰ

«Τῆς ἔβαζεν ὡς τιμωρίαν νὰ πῇ ἓνα πιάτο νερό μετὰ τὸ πηροῦν.» (Σελ. 207, στήλ. 6'.)

«Εἰς τὴν ὀγδόην Κυριακὴν θὰ λάβω μέρος καὶ ἐγώ, ἂν με θέλῃς, ἀγαπητῇ μου... Ἀπαντῶ λοιπὸν εἰς τὴν ἐρώτησίν σου, ὅτι ἂν ἦμουν παπάκης καὶ εἶχα ἅπαντα παιδιὰ, θὰ τα ἄφινον νὰ μεγαλῶσουν καὶ νὰ

«Εἰς τὴν ὀγδόην Κυριακὴν θὰ λάβω μέρος καὶ ἐγώ, ἂν με θέλῃς, ἀγαπητῇ μου... Ἀπαντῶ λοιπὸν εἰς τὴν ἐρώτησίν σου, ὅτι ἂν ἦμουν παπάκης καὶ εἶχα ἅπαντα παιδιὰ, θὰ τα ἄφινον νὰ μεγαλῶσουν καὶ νὰ

διορθωθοῦν μόνον τοὺς, διότι παρετήρησα ὅτι οἱ μεγάλοι δὲν εἶνε ἄτακτοι.

«Ἐ, θὰ μὲ βάλῃς καὶ ἐμὲ εἰς τὴν κρίσιν; Σοὺ ἀρέσει ἡ ἀπάντησίς μου;

«Σὲ φιλῶ γλυκὰ

ὁ φίλος σου

ΠΑΡΝΑΣΟΣ»

24 Νοεμβρίου 1898

Ζωγρά χειροκροτήματα ὑπεδέχθησαν τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἀπροόπτου εὐρήματος.

— Ὁρισμένως, εἶνε ἡ καλλιτέρα ἀπάντησις! εἶπεν ἡ Διάπλασις. Λοιπὸν ἂς πῶμεν εἰς ὑγείαν τοῦ μικροῦ μας φίλου Παρνασίου!

Τὰ ποτήριά μας ἦσαν ἀκόμη γεμάτα μετὰ κρασί τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου. Τὰ ἐσχώσαμεν καὶ ἐπιάμεν εἰς ὑγείαν τοῦ Παρνασίου.

— Πολὺ ὠραία ἀπάντησις, ἐξηκολούθησεν ἡ Διάπλασις. Εἶνε ἡ πλέον ἐξυπνὴ, ἡ πλέον φυσικὴ καὶ ἀφελῆς, καὶ ἂν το ἐξετάσετε καλὰ-καλὰ, εἶνε καὶ ἡ πλέον ἀληθινὴ, μὲ ὁλην τῆς τῆς παιδικῆς ἀφελείαν.

Διότι, ἐπὶ τέλους, τί ἔμπορεῖ νὰ ἡξεύρῃ ἓνα παιδί ἀπὸ συζητήματα ἀ- «Ὑπάγετε εἰς τὴν εὐχὴν τοῦ Ὑψίστου.» (Σελ. 208, σ. α')

«Ὑπάγετε εἰς τὴν εὐχὴν τοῦ Ὑψίστου.» (Σελ. 208, σ. α') «Ὑπάγετε εἰς τὴν εὐχὴν τοῦ Ὑψίστου.» (Σελ. 208, σ. α') «Ὑπάγετε εἰς τὴν εὐχὴν τοῦ Ὑψίστου.» (Σελ. 208, σ. α')

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 193)

Ἀφρὴς πυροβολισμὸς ἀντήχησε καὶ τὸ ἔξω κατέπεσε, πληγὴν ὑπὸ σφαίρας κατὰ τὸν κρόταρον.

Ὁ Λεγκιὲν, ὅστις εἶχε πυροβολήσῃ μετὰ τὸ πλόν ἐνός Ἀραβὸς, προσέτρεξεν, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Γεράρδον, τὴν Καραλίαν καὶ τὴν Μαργαρόναν. Περιεκύλισαν τὸ παραμορφωμένον σῶμα τοῦ Μπρέκου, τὸ ὁποῖον κατέκειτο ἀκίνητον. Μετὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, συγκαταστῆτες τοὺς λυγμούς των, προσεπάθουν νὰ ἐπαναφέρουν εἰς τὴν ζωὴν τὸν δυστυχῆ μαῦρον ἄλλα τὸ αἷμα τοῦ ἔρρετο ἀπὸ ἀναριθμήτους πληγὰς καὶ ἡ πιστὴ του καρδιά δὲν ἔπαλλε πλέον, διατρυπηθεῖσα ἀπὸ τὰ ἀνηλεῆ κέρατα.

ἦς, εἶνε δουλειὰ τῶν γονέων, τῶν διδασκάλων καὶ... τῆς Διαπλάσεως. Ὡς πρὸς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐπρότειναν τὰς σκληρὰς καὶ τραχεῖας τιμωρίας, θὰ τὰς συστήσω εἰς τοὺς γονεῖς των, διὰ νὰ τὰς ἐφαρμόζουν, ὅταν τυχόν οἱ αὐστηροὶ μικροὶ φαίνωνται ἀμελεῖς καὶ ἄτακτοι. Νομίζω ὅτι δὲν γίνε-ται δικαιοτέρον πρᾶγμα! Καὶ τώρα εἰμποροῦμεν ἐξαίρετα νὰ μοιράσωμεν τὰ Βραβεῖά μας. Γράψε, Ἀνανία.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

Α' Βραβεῖον: Παρνασός [6 Ε].

Β' Βραβεῖον: Τύρινος [5 Ε]. Μέλλουσα Καλλιτέχνης [5 Ε].

Γ' Βραβεῖον: Δάφνη [4 Ε], Τελευταία Χελιδὼν [4 Ε], Ἀστὴρ τοῦ Πόρτου [4 Ε].

Α' Ἐπεινος: (ἀπὸ [3 Ε] εἰς ἕκαστον) Καλὴ Ὁρεῖς, Νεαρὰ Καλλιτέχνης, Ἀρόσος τῆς Τροικηρίας. Κεραυνός, Δ. Π. Ἀρίδας, Πειρασμένος Ἀήχος.

Β' Ἐπεινος: (ἀπὸ [2 Ε] εἰς ἕκαστον) Παπαροῦνα τοῦ Τσομαϊῶ, Ἰππότης Γουλιέλμος, Πῶς-τα-περῆς.

Γ' Ἐπεινος: (ἀπὸ [Ε] εἰς ἕκαστον) Ἡλιόλουστος Πρωῖα, Πατρικὸς Κέλπος Νύμφη Καλὴνῶ, Ἑλληνικὸν Τορπιλλοβόλον, Ἀνεμοστρόβιλος, Νέος Ἡρακλῆς.

Εὐφημὸς Μνεῖα: Ὅσοι ἀναφέρονται εἰς τὴν κρίσιν.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΝΑΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Ἄν ἦσθε ἡ Καλὴ Μοῖρα, καὶ ἐπρόκειτο νὰ μοιράνετε ἓνα ἀγαπημένον σας βρέφος, — εἴτε ἀγοράκι, εἴτε κοριτσάκι, — δηλαδή νὰ του χαρίσετε τρία χαρίσματα οἷα-δὴποτε, τί θὰ του ἐχαρίζατε;

Αἱ ἀπαντήσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Ἰουλίου. ε. ε. Νὰ εἶνε καθαρογραμμένα καὶ σύντομα. Λάβετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι ἡ μουντζούρες, καθὼς καὶ ἡ φλυαρία, ποτὲ δὲν ἐβρα-κατ' ἐντολὴν τῆς Διαπλάσεως

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

διέτρεχε τὸ σῶμα των. Ἦτο λοιπὸν ἀληθές, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε πλάσμα τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖον δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πο-σπᾷ κανεὶς ἀπὸ τὴν ἐστίαν του καὶ νὰ το πωλῇ ὡς ἄψυχον ἀντικείμενον; Ἀλλ' ἡ συνειδήσις αὕτη τῆς ἀλη-θείας ὑπῆρξεν, ὡς εἰπομεν, παροδική, καὶ οἱ φρικτοὶ δουλέμποροι ἐσπευσαν νὰ τὴν ἀποτινάξουν, ὡς ἀναξίαν πρακτικῶν ἀνθρώπων, ὅπως αὐτοί. Μετ' ὀλίγον δέ, μετὰ τὰς μαστίγια εἰς τὰς χεῖρας, διέτα-ξαν μεταστάθμευσιν.

Τὸ πένθιμον αὐτὸ ἐπεισόδιον εἶχεν ἐν τοῖς καὶ τὸν ἐπιλογόν του. Ὁ Ἀμ-προχὸς, τὸν ὁποῖον ὁ υἱὸς του ἐθεώρει, καὶ δικαίως, ὡς προδότην, διείδεν εἰς τὸν θάνατον αὐτὸν τὸν δάκτυλον τῆς θείας δίκης. Ἀπελπισία τὸν κατέλαβε, καὶ ἡ ταπεινώσις του μετεβλήθη εἰς μα-νίαν. Ἀπεποιεῖτο τώρα πᾶσαν τροφήν. Ἐντὸς ὀλίγου ἡ ἀδυναμία του κατήντησε

τρομακτική· έφαινετο γηράσας κατά δέκα έτη· οι όφθαλμοί του έκοιλάνθησαν και προσέλκον στυλπνότητα άπαισίαν, ώς όφθαλμοί θηρίου ένεδρεύοντος, — ιδίως όσάκις ο Χασσάν τώ άπηύθυνε κατά τώ σύνηθες κανένα βάνουσον έμπαιγμόν.

Η μανία του έξερράγη επί τέλους ένα πρωί, καθ' ήν στιγμήν τώ κερβάνιον ήτοιμάζετο νά έκινήση.

Καθ' όλην έκείνην τήν νύκτα, ο 'Αμπρούκος είχε μείνη άγρυπνος, μέ τούς όφθαλμούς προσηλωμένους πρós τά άστρα, άναλογιζόμενος τώ λεηλατηθέν χωρίον του, τόν άποθανόντα υίόν του, τήν άπώλειαν τής έλευθερίας του, και έπιρρίπτων, συσσωρεύων κατόπιν όλων τώ βάρος τών δεινών αὐτῶν, τά όποια τόν κατέτρουχον, επί τής κεφαλής του Χασσάν.

Τό έφερεν ο διάβολος, ώστε εἰς τήν στιγμήν αὐτήν ο Χασσάν νά κάμη τήν άνοησίαν νά κτυπήσῃ τόν 'Αμπρούκον μέ τώ μαστίγιόν του, διότι τοῦ έφάνη ότι δέν εξετέλει άρκετά γρήγορα τήν πρωινήν του άγγαρείαν.

Αἰφνης μία κραυγή λύσης έσχισε τόν αέρα, έν πήδημα θηρίου διεγράφη άστραπιαίως εἰς τώ λυκαυγές. Καί ειδόν όλοι τόν 'Αμπρούκον έπιπίπτοντα, προσκολλώμενον εἰς τώ σῶμα τοῦ Χασσάν, και δάκνοντα αὐτόν λυσσώδως εἰς τώ πρόσωπον.

Οί 'Αραβες έντρομοί έσπευσαν νά σώσουν τόν άρχηγόν των. 'Αλλ' ή αντίστασις τοῦ γέροντος μαύρου, ή δύναμις του ή δεκαπλασιασθεῖσα από τήν λύσσαν, ήτο άκατανίκητος.

Τότε εἰς έκ των στρατιωτῶν τοῦ Χασσάν,στηρίζας τήν κάνην τοῦ τουφεκίου του εἰς τήν βάση τοῦ κρανίου τοῦ 'Αμπρούκου, έπυροβόλησε, και ο έγκέφαλος τοῦ άτυχοῦς εξετινάχθη από τώ φοβερόν τραῦμα.

Ο Χασσάν, κατακρουρηγμένος, παρουσιάζων αντί ρινός μίαν αἰμάσσουσαν πληγήν, ώρούμενος ώς πληγωμένον θηρίον, άπεσπάζθη μετá δυσκολίας από τās χείρας τοῦ νεκροῦ, τās συνεσπασμένης άκόμη περί τόν λαμόν του.

Τό τραῦμά του δέν ήτο βαρύ· άλλ' ή συγκίνησις τήν όποιαν υπέστη, και ή άπελπισία του διά τήν παραμόρφωσιν τοῦ προσώπου του, έπεδείνωσαν τήν ήδη έπισφαλεστάτην υγείαν του. Οί πυρετικοί παροξυσμοί του έγιναν βιαίτεροι και ήρχισαν νά προσλαμβάνουν κακοήθη χαρακτήρα. Ο Ρουρούκος έπωφεληθή τής περιστάσεως, όπως τόν πείση νά λοξοδρομήσουν όλίγον και νά διέλθουν όλίγας έβδομάδας έν ήσυχία εἰς τι σύνδενδρον όροπέδιον, κατοικούμενον, όπως έλεγεν, από όμορφους του, τούς 'Αγκάδας, οί όποιοί έφημίζοντο κυρίως ως κατέχοντες τήν τέχνην νά θεραπεύουν τά νοσήματα μέ άπόκρυφα ιαματικά βότανα.

Ο,τι εξέπληξε τούς λευκοῦς αίχμαλώτους, όταν έφθασαν εἰς τώ μέρος αὐτό, ήσαν αἱ μικροσκοπικαί πλινθόκτιστοι καλύβαι, εἰς τās όποιās κατώκουν οί ίθαγενεῖς· ή εκκληξίς των ηῤῥησεν άκόμη περισσότερον, όταν τούς ειδόν έξερχομένους από τās κρύπτας των.

Ήσαν άληθεῖς πυγμαῖοι, ως εκείνοι τούς όποιους πρώτος ο Στάνλεϋ συνήνησεν εἰς τήν 'Αφρικήν. Ο ύψηλότερος εξ αὐτῶν είχεν άνάστημα μόλις ενός μέτρου. Αἱ γυναῖκες ήσαν άκόμη χαμηλότεραι, και τά παιδιά όμοιάζαν μέ μαύρας πλαγγόνας.

Οί νάνοι αὐτοί είχαν δυσανάλογα σώματα, τριχωτά ως τά σώματα τών ζώων, ήσαν δέ φρικτωδώς άσχημοί. Η θέα αὐτῶν ένέπλησε χαρᾶς τόν Ρουρούκον, εύρεθέντα τοιουτοτρόπως μεταξὺ τών όμοιων του.

Ο άρχηγός των 'Αρρίκς έφαινετο ένθουσιασμένος μέ τούς διακεκριμένους ξένους, οί όποιοί τόν έπεσκέφθησαν, και έδειξε μεγάλην προθυμίαν νάγοράσῃ διά άπορα υἱάσματα. Διά νά δείξῃ μάλιστα ότι είχε τά μέσα, έκαμε τήν άπρονοήσιαν νά παρουσιάσῃ ένα σακκουλάκι γεμάτον από χρυσόκοκκιν.

Η θέα τοῦ εκίνησεν εἰς μέγαν βαθμόν τήν όρεξιν τοῦ Χασσάν, ο όποῖος, μεθ' όλην τήν άπώλειαν τών όσφρητικῶν των όργάνων, δέν είχε χάσῃ καθόλου τά άρπαντικά του ένστικτα. Συνώμωσε λοιπόν άμέσως μέ τόν Ρουρούκον νά κλέψουν τόν 'Αρρίκην, όπως είχαν εξαπατήσῃ και τούς Σομαλῆδες.

'Αλλ' ο Ρουρούκος, είτε διότι δέν έπεθύμει νά μετέλθῃ προδοσίαν πρós τούς πυγμαίους τής φυλῆς του, είτε διότι είχαν άλλας ιδιοτελεῖς βλέψεις, έσπευσε νά προειδοποιήσῃ τούς 'Αγκάδας περί τών σχεδίων τοῦ Χασσάν. Τήν έπομένην, ο δεξιώτερος τών έγχωρίων ιατρῶν, υπό τώ πρόσχημα ότι παρέχει ήρωϊκόν άντιπυρετικόν, έπότισε τόν Χασσάν μ' ένα φάρμακον, τώ όποτον τοῦ έκοψε ριζικῶς τόν πυρετόν του, — διότι άπλούστατα τόν εξέκαμεν έντός πέντε λεπτῶν τής ώρας. Οί 'Αγκάδες φημίζονται καθ' όλην τήν κεντρώαν 'Αφρικήν δια τήν βαθεϊαν γνώσιν των φυτικών δηλητηρίων.

Ο πρόωρος αὐτός θάνατος άπεδόθη φυσικῶτα εἰς τώ νόσημα, από τώ όποῖον έπασχεν ο Χασσάν πρὸ πολλοῦ. Ο Ρουρούκος, χωρίς καν νά προσποιήσῃ τόν λυπημένον, άνήγγειλεν εἰς τούς αίχμαλώτους, ότι εἰς τώ εξέξ αὐτός ήτο ο άρχηγός των.

Ανήγγειλε μάλιστα και περισσότερον άκόμη· δηλαδή τήν πρόθεσιν του νά άποκατασταθῇ όριστικῶς εἰς τώ χωρίον τών 'Αγκάδων, διά νά διέλθῃ μεταξὺ αὐτῶν εἰρηνικῶς και εύτυχεῖς ήμέρας, έπιβάλλων τήν έξουσίαν του, χάρις εἰς

τήν ύπεροχήν τοῦ όπλισμοῦ του, άπαντι τοῦ όπλισμοῦ τών πυγμαίων, ο όποῖοι δέν είχαν παρά μόνον τόξα και βέλη.

Τό δέ συμπέρασμά του ήτο, ότι έσπευε νά προσφέρῃ εἰς τήν Κοραλία Μασσαί τώ άξίωμα τής βασιλίσσης τών Πυγμαίων, λαμβάνων αὐτήν ως νόμιμὸν σύζυγόν του.

«Ο Δεγκέν και σύ θά εἰσθε οί υπουργοί μου, προσέθεσεν, άπευθυνόμενος πρós τόν Γεράρδον, πρós τόν όποῖον άπετεινέτο πλέον μέ όλην τήν στοργήν συγγενούς. Θά βάλωμεν τούς Σομαλῆδες νά καλλιεργοῦν τήν γῆν, και θά ζήσωμεν έδῶ έν εἰρήνῃ. . .»

Εἰπόν ταῦτα, άπεσύρθη, όπως διατάξῃ τήν προετοιμασίαν έπισήμου γεύματος πρós έορτασμόν τής έγκαταστάσεως του εἰς τήν άρχήν, και οί πέντε Γάλλοι έμειναν έλεύθεροι νά κανονίσουν τās λεπτομερείας τών βασιλικῶν ύπουργημάτων, τά όποια τοῖς άπένειμεν.

Εξ όλων τών έξευτελισμῶν, τούς οποιους είχαν ύποστῇ επί έννάς όλοκληρούς μήνας, αὐτός ήτο ώρισμένως χειρότερος. Εἰς τήν πρώτην άναγγελίαν τοῦ πράγματος, έμειναν ως άπολιθωμένοι.

«Εκείνο ποῦ μ' εκπλήττει, εἶπεν ο Γεράρδος, συνελθόν πρώτος από τήν ταρχήν του, εἶνε πῶς κατώρθωσα νά κοῦσω τά σχέδια τοῦ αἰθίου αὐτοῦ, χωρίς νά τον άρπάξω από τόν λαμόν και νά τον πνίξω! Ποῖος τώ έπερίμενε ποτέ; Ποῖος θά υπέθετε ποτέ ότι θά έλθῃ ήμέρα νά λυπηθοῦμε διά τόν θάνατον τοῦ Χασσάν; . . . Τά παράπανα όμως δέν μάς ώφελοῦν εἰς τίποτε. Η πρῆξι νάντιμετωπίσωμεν γενναίως τήν συμφοράν μας και νά τήν νικήσωμεν, ή νάποθάνωμεν όλοι. Αὐτήν τήν νύκτα άμέσως πρέπει νά φύγωμεν. . . Τι λέε, Κοραλία;

— Εἶμαι συμφωνοτάτη, άπήνησεν ο δεσποινίς Μασσαί, χλωμή από τήν συγκίνησιν της.

— Και νά πᾶμε ποῦ; ήρώτησεν ο Μαργαρόνα.

— Όπου μάς βγάλλῃ ή άκρη! . . . Ο Γολιάθ εἰμπορεῖ νά μάς σηκώσῃ και τούς πέντε. Μόλις τά ζῶα αὐτά κοιμηθοῦν, θά έβγῶμεν σιγά-σιγά από τήν σπηνήν μας, θά καθαλικεύσωμεν και θρόμο. . . Ο,τι βρέξῃ ζς κατεβᾶσῃ!

— Σωστά! Ο,τι βρέξῃ ζς κατεβᾶσῃ! έπανέλαβεν ή δεσποινίς Μασσαί. Καλὸν λίτερον πείνα, θάνατος, φείδια, λεονταρία, παρά τώ αἰσχος αὐτό! . . .

— Η Δίνα έκλαιε σιωπηλῶς, έν φῇ ή Μαργαρόνα τήν εκράτει εἰς τās άγκάλας της.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΝΙΚΟΣ Κ ΒΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Βραβεύσεις

υπό τώ ψευδώνυμον «Νούαρχος τής Βαρέλλας» εἰς τήν 7ην Κυριακήν τής «Διαπλάσεως» (Ἔε «Διάπλασιν» τοῦ 1898, σελ. 354.)

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια· ἔδε σελ. 196)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

ΕΙΣ ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ Ο Κ. ΜΠΡΟΥΝ ΠΡΟΕΡΝΕΙ ΟΛΥΝΘΡΑΝ ΕΚΠΑΝΕΙΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΙΣΤΕΡ ΡΕΝΩ

Ολίγας ήμέρας μετά τήν μάχην, τήν όποιαν διηγήθημεν άνωτέρω, και τήν άκαρπον έξοδον τών 'Ισπανῶν, ο Σαίν-Ροκαντέν και ο Παλουάζος εκάθηντο εἰς δύο πρότυχα καθίσματα, έντός μικροῦ δωματίου, τώ όποῖον έχρησίμευεν εἰς αὐτοῦς ως αἰθουσα, πλησίον τοῦ διαμερίσματος, όπου κατοκεῖ ο διοικητής τοῦ Κάδιξ. Ουτος έπέμενε νά τους έχῃ υπό τήν προσωπικήν του έπίβλεψιν, μολοντί ήσαν ήδη έλεύθεροι νά περιφέρονται κατά βούλησιν, μετά τήν λαμπράν των μάστις διαγωγὴν εἰς τώ πεδίον τής μάχης.

— Αχ! έστέναξεν ο ίππότης, αγαπητέ μου Παλουάζε, ποῦ εἶνε τώρα τά γεύματά μας τά παλαιά, τά ώραῖα φαγητά τοῦ Παρισιῦ, ο μάγειρός μου ο θαυμάσιος, καλή του ώρα!

— Κ' εἶγώ τώ έχω μαράζι, φίλε μου, αὐτό! Οί άναθεματισμένοι 'Ισπανοί έδάλθησαν νά μάς δηλητηριάσουν μέ αὐτά τά λαδρά τους γιαχνιά και μ' αὐτές τās σάλτσες των, ποῦ εἶνε γεμάτες κοκκινόπετρο.

Ο Παλουάζος διεκόπη, έν μέσῳ τών

γαστρονομικῶν του παραπόνων, από έν διακριτικόν κτύπημα εἰς τήν θύραν.

— Έμπρός! έφώναξεν ο Σαίν-Ροκαντέν.

Ένας μαυροφόρος κύριος, ταπεινοῦ έξωτερικοῦ και εύγενέστατος τούς τρόπους, εἰσῆλθε και έχαιρέτισεν ύποκλινέστατα τούς δύο εύγενεῖς.

— Καθῆσθε, κύριε, εἶπεν ο ίππότης, και λάβετε τήν καλωσύνην νά μάς εἰπῇτε πρós ποῖον έχομεν τήν τιμήν νά όμιλοῦμεν.

— Από τώ όνομά μου, κύριε, δέν θά μάθετε μεγάλα πράγματα, διότι οὔτε τώ έχετε ίσως άκούσῃ εἰς τήν ζωήν σας. Εἶμαι φίλος σας — αν μοῦ εἰπῇτε νά λάβω αὐτόν τόν τίτλον — ιδού!

— Τούλάχιστον λάβετε τήν καλωσύνην νά μάς εἰπῇτε εἰς τί όφείλομεν τήν . . .

— Τήν έπίσκεψιν μου; Δι' όνομα τοῦ Θεοῦ, κύριε ίππότη! Έν πρώτοις όφείλω νά ζητήσω έκ μέρους σας τήν πλέον άπόλυτον έχεμύθειαν. Τό κεφάλι μου κινδυνεύει, και εἰάν ο διοικητής υπώπτευσέ τί έρχομαι νά κάμω έδῶ, θά έπλήρωνα πολὺ γρήγορα μέ τήν ζωήν μου τήν άφοσίωσιν αὐτήν. Η στρατιωτική δικαιοσύνη δέν χωρατεύει.

— Ομιλήσατε άφόβως, κύριε. Οποιοσδήποτε και αν εἰσθε, δύνασθε νά εἰσθε βέβαιοι περί τής έχεμυθείας μας.

— Εἶμαι βέβαιος. Έν πρώτοις έρχομαι νά σᾶς φέρω εἰδήσεις από ένα μουσικόν τής Ναυτοφυλακίας.

— Τόν Ρογήρον;

— Ακριβῶς. Ορίστε μία έπιστολή από τόν κ. άνεψιόν σας.

Ταῦτα εἶπόν ο Ρενώ, — διότι αὐτός ήτο — έστεινε πρós τόν Σαίν-Ροκαντέν τήν έπιστολήν, τήν όποιαν ο Ρογήρος είχεν έγχειρίσῃ εἰς τόν λοχαγόν Κασιανιέ.

— Ο Θεός νά σᾶς τώ πληρώσῃ, κύριε, εἶπεν ο αγαθός ίππότης, μόλις συγκρύπτων τήν συγκίνησιν του.

Και άρῶ άνέγνωσέ τήν έπιστολήν:

— Θά σᾶς εἶμαι υπόχρεως διά βίου, εἶπε, και αν εἰμπορέσω ποτέ νά σᾶς φανῶ χρησίμος όπωσδήποτε, θά εἶμαι ο εύτυχέστερος τών ανθρώπων, βεβαιωθήτε.

Κατόπιν έδωκε τήν έπιστολήν πρós τόν Παλουάζον. Ο κ. Επύτροπος, επί τη θέα τοῦ γραφικοῦ χαρκτηρος τοῦ Ρογήρου, τόν όποῖον θεώρει και αὐτός ως παιδί του, δέν ήδυνήθη νά κρύψῃ τήν συγκίνησιν του.

— Μή νομίζετε, κύριοι, εξηκολούθησεν ο μυστηριώδης έπισκέπτης, ότι ήλθα έδῶ μόνον και μόνον, διά νά σᾶς φέρω τήν εύχάριστον αὐτήν έπιστολήν. Συμμερίζομαι βαθύτατα τήν χαράν σας, άλλ' ή άποστολή μου δέν περιόριζεται έως έδῶ μόνον.

— Ομιλήσατε, κύριε.

— Ο στρατάρχης Βίκτωρ μ' έστειλεν έπίτηδες εἰς τώ Κάδιξ διά νά διευκολύνω τήν επάνοδόν σας. Με άφησεν έντελῶς έλεύθερον νά κανόνισω εἰγώ όπως νομίζω τόν τρόπον τής άπελευθερώσεώς σας. Ίδου και έν πιστοποιητικόν ύπογεγραμμένον από τόν Ίδιον. Διαβάσατέ το, παρακαλῶ. Θά σᾶς αποδείξῃ τήν αλήθειαν των λόγων μου, και θά σᾶς πιστοποιήσῃ τήν έμπιστοσύνην, τήν όποιαν τρέφει πρós έμέ ο δούξ Βελλλύν.

Ο πανούργος άπέφυγε νά έπιδείξῃ τά πλαστογραφημένα έγγραφα τοῦ ύπουργοῦ τής 'Αστυνομίας.

Εγνώριζε καλά μέ ποίους είχε νά κάμη, και έμάντευεν ότι αἱ συστάσεις αὐταί θά ήσαν πολὺ ύποπτοι διά τούς δύο εύγενεῖς, οί όποιοί, ως αντιπολιτευόμενοι, δέν έτρεφον και μεγάλην ύπόληψιν πρós τόν κ. Φουσε, άκόμη δέ μικροτέραν εἰς τά όργανά του.

— Κύριε, εἶπεν ο Σαίν-Ροκαντέν, τείνων τήν χεῖρα πρós τόν Ρενώ, δέν εύρίσκω λόγους νά σᾶς εύχαριστήσω, διά τās εκδουλεύσεις, ποῦ μάς προσφέρετε. Βεβαιωθήτε, άκόμη μίαν φοράν, ότι ή εύγνωμοσύνη μου θά εἶνε ισόδοις.

— Σᾶς παρακαλῶ, σᾶς παρακαλῶ, εἶπεν ο κατεργάρης, μέ συγκινητικήν μετροφοροσύνην. Αἴψῃτε τα τώρα αὐτά. Δέν έκαμα παρά τώ καθήκόν μου, και εἶμαι πολὺ εύτυχής δι' αὐτό.

— Η μετριοφοροσύνη, εἶπεν ο Παλουάζος, εἶνε γνώρισμα τής . . .

— Αληθοῦς άξίας, συνεπλήρωσεν ο ίππότης. Καί τώρα, κύριε, εἰμπορῶ νά σᾶς έρωτήσω τί σκέπτεσθε νά κάμετε, ποῦ εἶνε τά μέσα, τά όποια θά μεταχειρισθῇτε, και τί πρέπει νά κάμωμεν ήμεῖς διά νά σᾶς βοηθήσωμεν εἰς τώ έργον σας;

— Τό σχέδιόν μου εἶνε άπλούστατον. Φρονῶ, ότι εἰς τās περιστάσεις αὐτάς ή πανουργία εἶνε τώ καλλίτερον μέσον. Όσον χονδροειδέστερα μάλιστα, τόσοσν όλιγωτέρας ύποψίας γεννᾷ. Όλα έχουν διδρανωθῇ σοφώτατα.

Ο Ρενώ υπεκλίθη εύσεβάστως και εξηκολούθησεν:

— Έν πρώτοις σεῖς θά γράψετε δύο λόγια εἰς τόν Ρογήρον Νοαριῶν, και εἰγώ θά φροντίσω νά τά λάβῃ άσφαλῶς. Θά τοῦ παραγγείλετε νά έλθῃ αὐρίον τά μεσάνυχτα εἰς τήν εἰσόδον τοῦ λιμένος, εἰτὴν άκρη τοῦ μώλου μ' ένα βαρκάκι. Ας πάρῃ μαζί του μόνον τούς δύο πέζονάυτας, ποῦ ήλθε κ' έλευθερώσεν έδῶ. Δέν εἶνε άνάγκη από περισσότερους, διότι θά δώσῃ ύποψίας. Ημεῖς οί τρεῖς θά τοῦς περιμένωμεν εκεῖ κάτω, και εἰγώ θά λάβω τά μέτρα μου, ώστε όλα νά γίνουν όπως πρέπει.

Αδιόρατον μειδίαμα διέστειλε τά

ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Σ'.

Ο Φασουλάκης άρχισε τώρα να μετανοή και να συλλογίζεται, ότι θα έπρωτιμούσε πολύ πιο καλλίτερα να είνε εις τὸ σχολεῖον, να κάθεται εις τὸ θρανίον και να κάμνη τὸ μάθημά του, παρὰ να είνε ἐδῶ, εις τὸ Μεγάλο αὐτὸ Πανηγύρι. . .

Τὸ Μεγάλο Πανηγύρι είνε διασκεδαστικόν, ὅταν πηγαίνη κανεὶς μαζί με τὸν μπαμπά, με τὴν μαμμᾶ, με τὸ ἀδελφάκι του και με τὴν ἀδελφούλα του . . . ὅταν ἔκαμε τὰ χρέη του, ὅταν ἐργάσθηκε καλά ὅλην τὴν ἐβδομάδα και ἔχη τὸ κεφάλι του ἥσυχον.

Ἄλλὰ ὁ Φασουλάκης δὲν ἔχει καθόλου ἥσυχον τὸ κεφάλι του.

Συλλογίζεται ὅτι τὸ βράδυ, σὰν γυρίσῃ ἐπὶ τὸ σπίτι, θὰ βρεθῇ ἀναγκασμένος νὰ πῇ ἐπὶ τὴν μαμμᾶ του τί ἔκαμε, και τότε ἡ μαμμᾶ του θὰ τον μαλώσῃ. . .

Εἰμπορεῖ ἂν θέλῃ νὰ πῇ κανένα ψέμμα, νὰ σοφισθῇ κανένα παραμυθί, νὰ πῇ παραδείγματος χάριν πῶς ἔχασε τὸ δρόμον ἐκεῖ ποῦ πῆγαινε ἐπὶ τὸ Σχολεῖον, πῶς τον ἄρπαξε κανένας δράκος ἢ καμμιὰ λάμια, και χωρὶς νὰ θέλῃ τὸν ἐκούδῃ λισε ἐπὶ τὸ Μεγάλο Πανηγύρι.

Ἄλλὰ ἡξεύρει ὅτι, ἂν εἴνε κακὸ πρᾶγμα νὰ τὸ σκάζῃ κανεὶς ἀπὸ τὸ Σχολεῖον, ἄλλο τόσο εἴνε κακὸ πρᾶγμα νὰ λέγῃ κανεὶς ψεύματα. Καὶ γι' αὐτὸ δὲν θὰ τὸ κάμῃ!

Ὅπως ὅποτε, τώρα ἤθελε πολὺ πολὺ νὰ γυρίσῃ ἐπὶ τὸ σπίτι ἀμέσως. Καὶ τὸ λέγει δειλὰ-δειλὰ ἐπὶ τὸν φίλον του Μικέν.

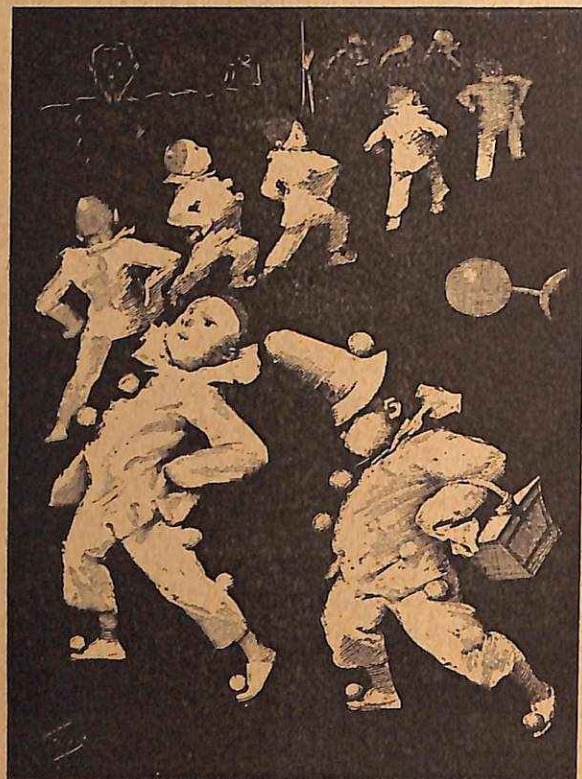
Ὁ Μικὲς ὅμως θυμόνει καὶ τοῦ ἀπαντᾷ :

— Τί ; τώρα ἐπὶ καλλίτερα θὰ φύγωμε ; Ἄς νὰ μὴ ! Ἄν θέλῃς νὰ πᾶς, πῆγαινε μόνος σου. Νὰ ὁ δρόμος. Σὰν δὲν ἤθελες νὰ ἔλθῃς, ἄς μού το ἔλεγες. Μήπως ἐγὼ σ' ἐπίασα ἀπὸ τὸ λαιμὸ ;

Ὁ Φασουλάκης τότε ἀπελπίζεται, και ἀποφασίζει νὰ κολουθήσῃ τὸν φίλον του Μικέν εις τὴν παράγκαν τοῦ Μπαμπούλα. Ἐκεῖ μέσα θὰ ἴδου ἓνα σωρὸ πρᾶγματα, και γιὰ νὰ τα ἴδου ἅρσιμα, ἀποφασίζουν νὰ λάβουν μέρος εις τὴν παράστασιν ὡς κομπάρσοι, μαζί με τὰ ἄλλα παιδιὰ τοῦ θιάσου Μπαμπούλα.

Τοὺς βλέπετε πῶς πηγαίνουν ὁ ἓνας ὀπίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον ; . . . Τί ἐξευτελισμός ! Ὁ Φασουλάκης ἔχει χῶσιν τὸ καπέλο του ὡς τὴ μύτη γιὰ νὰ μὴ τον γνωρίσουν. Ἐντρέπεται πολὺ γι' αὐτὸ ποῦ κάμνει· ἄλλὰ καὶ ἐγὼ ἐντρέπομαι γιὰ λογαριασμό του. . .

Τὰ ἄλλα θὰ σὰς τα πῶ τὴν ἄλλην φορὰ.

χείλη τοῦ πανούργου εἰς τοὺς λόγους αὐτοῦς.

Ὁ ἱππότης τοῦ ἔτεινε τὴν χεῖρα και ἐκείνος τὴν ἔσφιξε με προσποιητὴν συγκίνησιν.

— Σὰς παρακαλῶ, κύριε, μὴ μ' εὐχαριστῇτε. Σὰς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι κάμνω τὸ καθήκόν μου και τίποτε περιπλέον.

— Δὲν το κάμνουν ὅμως ὅλοι σὰν καὶ σὰς.

— Ἰσως, εἶπεν ὁ Ρενώ, χαμογελῶν. Ἡ ἱκανοποίησις ὅμως τῆς συνειδήσεως μου δι' ἐμὲ εἴνε ἡ μεγαλειτέρα ἀνταμοιβή. Καὶ τώρα ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς ἀφήσω. Ἡ ἐπίσκεψίς μου παρετάθη ὀρεκτά. Χρειάζεται φρόνησις. . . Προπάντων οὔτε λέξιν εἰς κανένα.

Ἐλαβε τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἐγραψεν ἐσπευσμένως ὁ Σαιν Ροκάντεν, και ἐξῆλθε σιγὰ σιγὰ, ὅπως εἰσῆλθεν.

Εἰς τὴν ὁδὸν συνήντησε τὸν Μπρόουν, ὁ ὁποῖος τὸν ἀνέμενε, περιπατῶν ἐπάνω κάτω.

— Λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Ἀγγλος.

— Πούφ ! Αὐτοὺς τοὺς δύο γερωξεκουτιάρηδες τοὺς γελᾷ κ' ἓνα μωρὸ παιδί.

— Καὶ ἡ ἐπιστολή ;

— Νά την !

— Ὡραῖα !

— Θὰ στείλω τὸν Παῦλον νὰ τὴν πᾶ. Με τὸ πιστοποιητικὸν τοῦ στρατάρχου θὰ περάσῃ ἀνενόχλητος. Ὅσον διὰ τοὺς Ἰσπανοὺς, αὐτοὶ τὸν γνωρίζουν και δὲν θὰ τον ἐμποδίσουν.

— Θαυμάσια ! Δὲν μένει τώρα παρὰ νὰ κανονίσωμεν τὰς τελευταίας λεπτομερείας τοῦ σχεδίου μας.

— Εἴνε ἀπλούστατον. Ἐχω εἰς τὴν διάθεσίν μου μερικοὺς φίλους τοῦ Παύλου, καὶ παλλικαράδες πρώτης, καὶ παλχανθρωπιές ποῦ δὲν δίνουν πεντάρια γιὰ τίποτε. Μόλις ὁ Ρογῆρος ἔβγη εἰς τὴν ξηράν, μαζί με τοὺς δύο φίλους του, θὰ δώσω ἐγὼ τὸ σύνθημα. Αὐτοὶ θὰ εἴνε κρυμμένοι ἐκεῖ κοντά. Θὰ χυμῆξουν ἐπάνω τους καί. . .

— Καί ;

— Καί, χάρις εἰς τοὺς λαμπροὺς λάζους, ποῦ ἔχουν οἱ παλλικαράδες μας, οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι παλχανθρωποὶ δὲν θὰ προσφθάσουν νὰ βγάλουν οὔτε τοιμουδιά. Ὑστερα θὰ τοὺς πετάξουν ἐπὶ τὴ θάλασσα. Ἄν τοὺς εὐρουν, θὰ τοὺς πάρουν γιὰ τίποτε ναυαγούς, θὰ τοὺς κηδεύουν σεμνοπρεπῶς και οὔτε θάκουσθῃ πειὰ τὸ ὄνομα τοῦς.

— Εἶμαι συμφωνότατος, μίστερ Ρενώ. Αὐτοὶ οἱ πεζοναῦται εἴνε κακοαναθρεμμένοι και χονδρὸι ἄνθρωποι.

— Βεβαίωτατα. Ἦταν τρόπος αὐτὸς νὰ φερθοῦν ὅπως ἐφέρθησαν ἐς ἐμᾶς, εὐγενεῖς ἄνθρωποι ; !

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΑΝΕ
[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

ΕΛΛΑΣ ΓΛΥΚΕΙΑ !

Θεοῦ μεῖδιμα
Σὲ ἔχει κτίσῃ,
Τοῦ μεγαλείου Του
Σ' ἔχει προίκισῃ
Ἡ ἐπουράνιος
Ἡ ἁρμονία,
Ἐλλάς γλυκεῖα, Ἐλλάς γλυκεῖα !

Κόρην ὁ ἥλιος
Σ' ἀναγνωρίζει
Και τὸ λαμπρότερον
Φῶς σου χαρίζει.
Εἰς σὲ ἡ ἀνοιξίς
Εἰν' αἰώνια,
Ἐλλάς γλυκεῖα, Ἐλλάς γλυκεῖα !

Πραεῖα θάλασσα
Σὲ περιβρέχει,
Ἦτις τῶν ἰων σου
Τὸ χρῶμα ἔχει·
Κ' εἴνε αἱ νῆσοί σου
Ὅλοι μαγεία,
Ἐλλάς γλυκεῖα, Ἐλλάς γλυκεῖα !

Ἄνθη δροσόλουστα
Παράγ' ἡ γῆ σου,
Πτηνὰ εὐκέλαδα
Ἐχ' ἡ αὐγὴ σου.
Θέλητ' ἡ φύσις σου
Σκορπᾷ μυρία,
Ἐλλάς γλυκεῖα, Ἐλλάς γλυκεῖα !

Τερπνὰ τάρωματα
Παντὸς βουνοῦ σου,
Θεῖα τὰ χρώματα
Τοῦ οὐρανοῦ σου.
Εἰς σὲ παράδεισος
Ἡ κατοικία,
Ἐλλάς γλυκεῖα, Ἐλλάς γλυκεῖα !

Ἡ σεληνόφωτος
Νύξ σου γαλήνην
Χύνει καὶ βάλαμον,
Πᾶσαν ὁδύνην
Κοιμίζει εὐσπλαγχνος
Ἐν τῇ καρδίᾳ,
Ἐλλάς γλυκεῖα, Ἐλλάς γλυκεῖα !

Ἐξοχα πνεύματα
Ἐχει γεννήσῃ·
Τὸν κόσμον σύμπαντα
Ἐχει φωτίσῃ·
Εἴσαι τοῦ πνεύματος
Ἡ κατοικία,
Ἐλλάς γλυκεῖα, Ἐλλάς γλυκεῖα !

Θεοῦ μεῖδιμα
Σὲ ἔχει κτίσῃ,
Τοῦ μεγαλείου Του
Σ' ἔχει προίκισῃ
Ἡ ἐπουράνιος
Ἡ ἁρμονία,
Ἐλλάς γλυκεῖα, Ἐλλάς γλυκεῖα !

N. I. ΧΑΤΖΙΑΔΑΚΗΣ

ΑΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ
ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Ἐγίναν καὶ φέτος αἱ ἐξετάσεις τῆς Σχολῆς τῶν Ἀπόρων Παίδων τοῦ Παρνασοῦ, καὶ κατέδειξαν τὸν ζῆλον καὶ τὴν πρόοδον τῶν ἀξιωματικῶν πτωχῶν παιδίων, τὰ ὁποῖα, ἐργαζόμενα καὶ ὑπηρετοῦντα ὅλην τὴν ἡμέραν, καταγίνονται τὴν νύκτα νὰ μάθουν γράμματα, νὰ φωτισθοῦν, νὰ βελτιώσουν τὴν θέσιν των καὶ νὰ διευκολύνουν τὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἀποκατάστασίν των.

Κατὰ τὴν συγκινητικὴν τελετὴν τῆς ἀπονομῆς τῶν Βραβείων, οἱ λαμπροὶ αὐτοὶ μαθηταὶ ἐψάλαν τὸν κατωτέρω ὕμνον, συντεθέντα ὑπὸ τοῦ κ. Ἰωάννου Καμπούρογλου, καὶ τονισθέντα καταλλήλως ὑπὸ τοῦ κ. Θ. Πολυχράτους :

Προσευχὴ τῆς Ἑργασίας
ἐπὶ γῆς καὶ τῆς Παιδείας,
μ' εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ,
εἰς τὴν πίστιν τοῦ ὠραίου
τῆς Πατρίδος μας Ναοῦ,
Ὅπου εἰς μίαν ὥραν μόνον,
ἐξ ἡμερησίων πόνων
τὸ πτωχὸ παιδί κερδίζει
δύναμιν ἐνὸς Λαοῦ,
ἀντὶ δόξης καὶ χρυσοῦ·
Ἀπὸ πνεύμα καὶ καρδίας
Ποιητοῦ, Προνοίας εἶδος, (*)
ἀπὸ νάματα σοφίας
ποτισθεῖσα ἑλληνίδες,
εἴνε τῶν Ἀπόρων Παίδων
ἡ Σχολὴ τοῦ ΠΑΡΝΑΣΟΥ.

I. K. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΣ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΡΟΣ ΔΙΑΔΟΣΙΝ
ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

Ἰδρύθη κατ' αὐτὰς ἐν Ἀθήναις «Σύλλογος πρὸς διάδοσιν ὠφελίμων βιβλίων» ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Α. Β. Υ. τῆς Πριγκιπίσσης Σοφίας.

Κατὰ τὸ Καταστατικόν, κυρωθὲν διὰ Β. Διατάγματος καὶ δημοσιευθὲν, ὁ σκοπὸς τοῦ Συλλόγου, ἥτοι ἡ διάδοσις ὠφελίμων γνώσεων παρὰ τῶ λαῶ, θὰ ἐπιδιώκεται διὰ τῆς ἐκδόσεως βιβλιαρίων εὐδυνων, εὐλήπτων καὶ συντεταγμένων εἰς ὁμαλὴν καὶ ὁμοιόμορφον γλῶσσαν.

Τοῦ Συλλόγου τούτου, ὁ ὁποῖος ἀριθμεῖ μετὰ τῶν μελῶν του τὰ διαπρεπέστερα πρόσωπα τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας, πρόεδρος μὲν ἐξελέγη ὁ κ. Δ. Βικέλας, ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Λοκὴ Ἀρά», ἀντιπρόεδρος δὲ κ. Δ. Αἰγινήτης, διευθυντὴς τοῦ ἀστεροσκοπείου, καὶ ταμίας δὲ κ. Παντελεὺς Ψύχας.

Ὁ Σύλλογος ἐπικαλεῖται τὴν ἀρωγὴν τῶν πλουσίων ὁμογενῶν πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ἐθνικοῦ σκοποῦ. Ἡ προθυμία μετὰ τῆς ἐσπευσαν νὰ εἰσφέρουν τὸν ὀβολὸν των οἱ δυνάμενοι—μέχρι τοῦδε συνήχθησαν περὶ τὰς 20.000 δραχμῶν,—καὶ ἡ πανδοκλαγομένη ἱκανότης τῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου, προσιωνίζονται τὰ ἄριστα περὶ τῆς ἐπιτυχούς δράσεως τοῦ εὐεργετικοῦ Συλλόγου.

(*) Τοῦ ἀειμνήστου Σ. Ν. Βασιλειάδου, σθένος τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ἱδρύσεως τῆς σχολῆς.

γου, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε νὰ φωτίσῃ τὸν ἑλληνοκὸν λαόν, παρέχων εἰς αὐτὸν τὸ τόσο σπᾶνιον σήμερον λαϊκὸν βιβλίον.

Ἡ «Διάπλασις» συνιστᾷ εἰς τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς μεγαλητέρους ἀδελφοὺς τῶν συνδρομητῶν τῆς τὴν ὑποστήριξιν τοῦ πρὸς διὰδοσιν ὠφελίμων βιβλίων.

ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΕΞΣΠΑΘΩΜΑ

Σκοπὸς : Μόλις ἐγγραφῶν διὰ τοῦ Ἐξσπαθώματος 2.000 νέοι συνδρομηταὶ διὰ τὸ 1899, ἀμέσως τὸ φυλλάδιον τῆς «Διαπλάσεως» θυξήθη κατὰ 4 ἀκόμη σελίδας καὶ θὰ ἐκδίδεται καθ' ἑβδομάδα δωδεκάσέλιδον μετὰ τὴν ἰδίαν συνδρομὴν.

[Ε] Εἰς πάντα ἔξσπαθόνοντα, ἐκτὸς τοῦ Δώρου, ἀπονέμονται καὶ τόσα Ἐσσημα, ὅσοι εἴνε οἱ ὑπ' αὐτοῦ ἐγγραφέντες συνδρομηταὶ.

Θ' ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΞΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Ἐξσπαθώσαν προσέτι καὶ ἐνέγραψαν νέους συνδρομητὰς καὶ οἱ ἐξῆς : Μικρὸς Σύλλογος Βώλου διὰ τοῦ Φιλοθανάτου (2), διὰ τοῦ Ἐθνικοῦ Ὑμνου (1), Ἀνώνυμος ἐκ Κωνσπόλεως (1), Δημήτριος Μπούσιος (1), Πολυδεύκης Ι. Ξενάκης (1), Ἀδριανὴ Ἀποστόλου (1), Τριχυμῶδης Μαλίας (1), Μενεξεδένιος Μπουκετάκι (1), Φεγγόβολη Ἀγούλα (1), Ζωγράφος Παρράσιος (1), Δημήτρα Ραζῆ (1), Αἰχμάλωτος Χελιδὼν (1), Σύλλογος Ἑρευνα, διὰ τοῦ Σιδηροῦ Κράνου (1), Σύλλογος ἡ Ἀρσείας, διὰ Ζήττας Γ. Σημίτου (1), Τρομερὸς Γίγας (1), Ι. Γ. Καφῆς (1) Γρονιάρης (1), Φίλιππος Οἰκονομολογίας (1), Περ. Κωνστ. καὶ Ἄνδρ. Δ. Σκέφερης (1), Νασταλγὸς Ἑλλήν (1), Σύλλογος Ἑλλῆς διὰ τῆς Ἀηδόνος τῆς Ἑρήμου (1), Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας (1), Βελισφόρος Ἀρτεμῖς (1), Εὐτορίων (1), Ναυτοπούλα (1), Ι. Τριχοῦλου (1), Π. Β. Χατζηπαναγιώτης (1), Νέστορ Κ. Βαλτζής (1).

Ἐκ τοῦ προηγούμενου Δελτίου συνδρ. . . 412

Ἐκ τοῦ σημερινοῦ » » 32

Ἐν ὅλῳ μέχρι τῆς 12 Ἰουνίου νέοι συνδρ. 444

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μαμμᾶ, ἔβαλα τὰ γκίστρα μου καὶ ἐπίασα ὅλα τὰ ψάρια, μὰ ὅλα !
— Μπα ! καὶ πῶς γίνεται αὐτό ;
— Εἴνε κατὰ τὸ μέρος ποῦ φερεῖς κανεὶς, μαμμᾶ.
— Καὶ σὺ ποῦ ἐφέρεσαι ;
— Στὴ σάλα . . . ἐπὶ τὸ βάξο μετὰ τὰ κοκκινὸ-ψάρα.

Ἐστῆλη ἀπὸ τὸ Χρυσόψαρον.

διασκεδάσης, πεποιημένη τούτοις μῆνας τὴν Ἰταλίαν!...) **Σαβὴν Νησιωποῦσαν** (δοῖα σοι ὁ Θεός, πῶς ἀπεράσεις νὰ μου γράψης καὶ ἕνα γράμμα, ὅστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν! ὥστε τὸν χειμῶνα δὲ σ' ἔχουμεν ἐδῶ; τί καλὰ!) **Ἰριγένεια Θεοδροπούλου** (διαίει δὲν σημαίνει καὶ τὸ ψευδώνυμόν σου εἰς τὴν ἐπιστολήν; εἶνε ἀπαραίτητον ἐκτός ἐν ἑλγῃ καὶ σου ἀπαντῶ με τὸν ὀνόμα' σου) **Γλυκεῖαν Ἑλλάδα** (νὰ σου ζήσῃ τὸ ἀδελφάκι·) **Ἀρητίφιλον, Γ. Δεβετάκη, Βράχρον τῆς Νυκτός**, (βιβλιότοτα, ἔχεις δίκαιον· αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸ προσεχές) **Χιωτοπούλου** (ἐγκρίνεται, καθὼς βλέπεις, τὸ ψευδώνυμόν) **Ἑλαφρὸν Ἀκατον** (περιμένω λοιπὸν νὰ μου γράψῃς μετὰ τὰς ἐξετάσεις, τὰς ὁποίας εὐχόμεθα λαμπράς) **Ῥαφαὶν Τερρέστην** (πραγματικῶς εἶνε θαυμαστὰ ἀπόλαυσίς ὁ κινήματογράφος· τὰ φύλλα τοῦ λυσογράφου δὲν πρέπει νὰ κόπτονται ποτέ, διὰ νὰ εἶνε ὁμοιόμορφοι· εἰμπορεῖς θύω· νὰ τα στέλλῃς ἐντὸς φακέλλου ἀνοικτοῦ, πληρώνουσα μόνον 5 λεπτά· οὕτως λαμβάνω πολλάς λύσεις) **Τζέντλεμαν** (σοῦ εὐχόμεθα καλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἐξετάσεις, καὶ ἐπεὶ καλὴν διασκεδάσιν εἰς τὸ Ἀκρωτήρι· αἱ προτάσεις δημοσιεύονται μετὰ τὴν σειρὰν καὶ κατὰ τὸν χρόνον τοῦ φύλλου· ὥστε δὲν εὐδυνάται διὰ τὴν βραδυτητα·) **Νεαρὰν Φιλοσοφον** (οἱ περὶ ὧν μ' ἔρωτες, δὲν εἶνε πλέον συνδρομηταί μου) **Ἀμφιλοκήν** (χαίρω σοὺ ἤρχισες νὰ ἐπινοῇς διαφόρους προτάσεις, διὰ νὰ μου γράψῃς τακτικώτερα· βλέπεις, ὅτι ἅμα θέλῃ κανεὶς, εὐρίσκει πάντοτε θέμα δι' ἐπιστολήν· παρατηρῶ μεγάλην πρὸδόν εἰς τὸ γράψιμόν σου) **Πασχαλιὰν** (μὴ λυπεῖσαι· θὰ ἐκναυγαλιώσῃς πάλιν ἢ πλεονεύεις σου, καλλίτερες καὶ ἀπὸ πρὶν· χαίρω σοὺ δὲν με εἶχες λεισμονήσῃ εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα· τώρα θὰ μου γράψῃς) **Γουλιέλμον Τέλλον** (Ῥαφαὶ ἡ ἐπιστολή σου· σοῦ εὐχόμεθα πᾶσαν ἐπιτυχίαν... διὰ τὴν ὁποίαν καὶ δὲν ἀμφιβάλω· θὰ εἴπω εἰς τὸν ἑαυτὸν τῶν Συνδρομητῶν, διὰ τοῦ ζητεῖς τὴν ἀδελφὴν νὰ συστήσῃς ὡς φάρμακον κατὰ τῆς ὀδονταλγίας... τὸν ὀδοντοπατρὸν κ. Ἀντωνίου πούλου) **Φιλοσοφικὸν Λίδον** (εἶδα τοὺς λογαριασμοὺς σου, οἱ ὁποῖοι κατ' ἀρχὴν εἶνε σωστοί· πλανᾷσαι ὅμως κατὰ τοῦτο, διὰ ὑπολογίζεις διὰ ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ θὰ στείλουν ἀπὸ 1 φρ. ἐνῶ δὲν θὰ το ἔκαμνον οὕτε χίλιον) **Σωτ. Σ. Σταυροπούλου** (σοῦ ἀπῆντησα ἥδη, ἀργὰ εἴληγον, διὸ ἀργά ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου· σ' εὐχαριστῶ πολὺ διότι θὰ ἐγγράψῃς καὶ ἄλλους εἰς τὸ «Ἰπὲρ Πατρίδος») **Ναυαχρον Θεοδώραν, Ἀνεμώνην** (παρακαλῶ τὸν Θεὸν νὰ σε κόμῃ γρήγορα καλὰ) **Ἀσκληπιάδην** (ἡ γνώμη μου εἶνε εὐνοϊκὴ καὶ διὰ τὰ δύο· δὲν ἀμφιβάλω διὰ τὴν καμῇ· διὰ εἰμπορεῖς διὰ νὰ καταπείσῃς καὶ ἄλλους νὰ ἐγγραφῶν εἰς τοιοῦτον ἔξοχον βιβλίον ὅποιος μὲ ἀγαπᾷ, ὅποιος θέλει εἰν πρὸδόν μου, ὅποιος ἐπιθυμῇ νὰ μάθῃ ὁ κόσμος· εἰ βελία ἐκδίδω, τὸ ἴδιον θὰ καμῇ) **Ἡρωϊκὸν Μεσολόγγιον** (σὲ συγχαίρω) **Ἀτταβήριον Ρόδου**, (βεβαίως σὲ ἀγαπῶ καὶ ἐνδιαφέρομαι ὡς μήτηρ· γράφε μου λοιπὸν ὅσον εἰμπορεῖς συχνώτερα· περιμένω καὶ νέα περὶ τοῦ μελετωμένου Συλλόγου, διὰ τὸν ὁποῖον σὲς ὑπερευχαριστῶ) **Μαρτολόουδου** (πότε μου ἔγραψες καὶ δὲν σου ἀπῆντησα; σὲ συγχαίρω διὰ ταπεινίσματα τῶν ἐξετάσεων) **Μενεξιδέτην** (ἀλλήθεια, τόσας πολλὰς φίλας ἔχω εἰς τὸ Ἀρσάκειον· δὲν τὰς εἶχα μετρήσῃ ποτέ, καὶ μου ἔκαμες μίαν εὐχάριστον ἐκκλησίαν· ἀληθινά, θὰ εἶνε ἐξάισιον τὸ θέαμα καὶ ποὺ ἔρχεται τὸ φύλλον· καὶ εἶχε δίκαιον ἡ κ. Διευθύντρια νὰ το παρατηρήσῃ· οἱ περὶ οὗ μ' ἔρωτες, δὲν εἶνε συνδρομηταί) **Βελδοφόν** **Ἀρτεμίου** (ἐνχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐσπᾶσθαι) **Ἀθριμένον Κῆμα** (λοιπὸν μετὰ τὰς ἐξετάσεις; εἰμὲθα σύμμενοι) **Ἑθνικὸν Ἰγνόν** **Ἰγνόν** **[Ε]** (διὰ τὴν ὥριαν σου ἐπιστολήν) **Ἀμείμνον Παῖδα** (κ' ἐγὼ ἀγαπῶ πολὺ τὴν ἐξαδελφούλαν σου· νὰ σ' πιστεύσω, διὰ νὰ μου γράψῃς συχνά) **Διο-**

νυσον (νὰ εἶσαι λοιπὸν προσεκτικὸς, διὰ νὰ μὴ παθαίνῃς τέτοια) **Τίρυνθα** (θὰ δημοσιεύσω τὴν πρότασίν σου, μολοντὶ δὲν περιμένω καὶ μεγάλα πράγματα, διότι εἴμεθα σχετικῶς ὀλίγοι καὶ... μικροί) **Βασιλέα τῶν Ὁρέων** (ἔστειλε) **Σαμιακὴν Σημάλαν** (καλὸν ταξίδι) **Κατοαρίδαν** (τὴν γνώμην σου ἔλαβα ὀλίγον ἀργά) **Ζωφερὸν Μεσαίωνα** (θὰ δώσω καὶ εἰς αὐτοὺς εὐσημα· τέλος πάντων αὐτὰ εἶνε προσωρινά, διότι θὰ προκηρῶν Διαγωνισμὸν Ἀσκήσεων, καὶ θὰ διαρβωθῶν ὅλα· ὅχι, ἄνευ προτάσεως καὶ ἀποδοχῆς δὲν στέλλεται τετράδιον) **Μάνιαν Δ. Ζάννον** (ἐλήφθην) **Πρόας** **χου-σάδατος ἐσάτης** **Χιονομένην Ἑλάτην, Ρο-δοσεφωμένην Δύσιν** καλ.

Εἰς ὅδας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 Ἰουνίου, θάπαντῶς εἰς τὸ προσεχές.

Οἱ ἀλλάσσοντες καροικίαν καὶ οἱ προσωρινῶς ἀποδημῶντες συνδρομηταί, παρακαλεῖται νὰ γνωστοποιῶσιν ἐγκαίρως τὴν νέαν τὴν διεθύνειν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, συναποστέλλοντας καὶ 50 λεπτά εἰς γραμματόσημον, διὰ τὴν ἐχρηπῶσιν νέας ταμίας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι λύσεις στέλλονται, μέχρι τῆς 2 Αὐγούστου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψω· τὰς λύσεις τῶν ἐλεγχνῶνται, πλεῖστα ἐν τῷ Γραφεῖον μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾷται φρ 1

337. Δεξιόγριφος.

Τὸ πρῶτον ἔχει ὁ νικητής,
Ὅδας τὸ δεύτερόν μου,
Κ' ἐν ὀνόμα' πολλῶ κοινόν
Θὰ ἴδῃς· ἐστὶ συνολὸν μου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Γιάννη Ἀργάνου

338. Συλλαβόγριφος.

Γράμμα τὸ πρῶτόν μου μισό,
Τ' ἄλλο μισό ρου χῶμα·
Τ' ὀλάκαίρ μου εἶνε νερό.
Ἐλα λοιπὸν νὰ σε χαρῶ,
Μ' εὐρήκῃς ἢ ἀκόμα·

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φύλλου Τριανταφύλλου [Ε]

339. Στοιχείογριφος.

Ἄν μ' εὐρήκῃς, σὺ εἶσαι ὁδίδος Κεφάλι μου ἀλλάζει;
Εἰς τὸ βυθὸ τῆς θάλασσης εὐθὺς με καταβάζεις.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Γουλιέλμου Τέλλον [Σ. Ἐρευνα]

360. Ἀναγραμματισμός.

Ἐνόςφ ζῇς, κυκλοφορῶ. Ἄν ἀναγραμματισθῇς,
Ἐκείνην πού σε ἔφερε· ἐστὶ φῶς θὰ σχηματισθῇς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Εὐλαχίου Αἰσθητοῦ [Σ. Ἐρευνα]

361. Αἰνίγμα.

Εἶμαι βαθεὶς ὅαν τὸ νεκρὸ ἐνόςφ ὕψαινον·
Μ' ἐσπάραις; σοῦ ὁμῶς. Μὲ ἔκαυσες; σωμαίνω.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καρδίου ἀπὸ Πύρεως.

362. Κυβδόλεξιν.

★ Η ★ ★ ★

Η ★ ★ ★

★ ★ ★ ★

★ ★ ★ ★

★ ★ ★ ★

★ ★ ★ ★

★ ★ ★ ★

★ ★ ★ ★

★ ★ ★ ★

★ ★ ★ ★

★ ★ ★ ★

★ ★ ★ ★

★ ★ ★ ★

★ ★ ★ ★

★ ★ ★ ★

★ ★ ★ ★

★ ★ ★ ★

★ ★ ★ ★

★ ★ ★ ★

★ ★ ★ ★

Νάντικατασταθῶν ἢ ἀπερίστοιτοι διαγράμματα, οὕτως ὥστε νὰ γινώσκωνται κατὰ σειρὰν. Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης, χώρα τῆς Ἀσίας, σύνδεσμος, ἀρχαῖος Θεός, ἦρας, Αυτοκράτωρ, Νῆσος, θαλασσινόν, δένδρον καρποφόρον, σπλάγγχνον.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1899.

πόλις εὐρωπαϊκὴ, ἡμίθεος, σύμβολον (τὸ πρῶτον ἐκάστης λέξεως θὰ εἶνε ἀρχικόν τῆς λέξεως.)

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἑρμούλου Καραβίου

364—366. Λογοπαίγνια.

1. Ποῖον ὄσρεον εὐρίσκεται ἐπὶ τοῦ κορυμνοῦ?

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ὀλκίου τοῦ Γρηγορίου

2. Ποία θεὰ εἶνε μαζί με τοὺς χοίρους;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ταρταρίου τῆς Τερεντίας

3. Ποῖον ἔχει ἀντίθετον τὸ 1/2;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Παναγιώτου

367. Φύθρον Μίγδον.

Ροκὺς λάνυ βδαισά, ἄλγεμν χανῆρ κιλαιέτα.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Θεοφάνους Παναγιώτου

368—372. Μαγικὴ Συλλαβὴ

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης λέξεως κτῶθι λέξων διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε αὐτῆς. σχηματίζουσιν ἄλλας τόσας λέξεις:

Ναῖας, ἴσως, ἡγήτης, οἰνών, ἴσων.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σωφροδίου Καραβίου

373-374. Μεταμορφώσεις.

1. —Τὸ σκότος δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ φῶς.

2. —Ὁ παῖς δι' 11 μεταμορφ. νὰ γίνῃ γέρων.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Π. Παπαγιάννη

375. Ἑλληνοδοῦμφωνον.

ἡ οη-α-ει-αι-ο-ο-α-ω-ε ἡ ω-ει-α-η-ο-αι-ε

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ταντάλου [Σ. Ἐρευνα]

376. Φωνηεντόλιπον.

π-σ-κ-ρ-π-τ-ν-κ-ρ-ν-δ-ν-τ-ν-μ-ζ-π-λ-ν.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους Ν. Καραβίου

377. Γρίφος.

Μ × ΤΕ

ἔρου· γεν

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καραβίου Καραβίου

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καραβίου Καραβίου

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καραβίου Καραβίου

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καραβίου Καραβίου

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καραβίου Καραβίου

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καραβίου Καραβίου

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καραβίου Καραβίου

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καραβίου Καραβίου

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καραβίου Καραβίου

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καραβίου Καραβίου

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καραβίου Καραβίου

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καραβίου Καραβίου

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καραβίου Καραβίου

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καραβίου Καραβίου

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καραβίου Καραβίου

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καραβίου Καραβίου

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καραβίου Καραβίου

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καραβίου Καραβίου

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καραβίου Καραβίου

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καραβίου Καραβίου

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καραβίου Καραβίου

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καραβίου Καραβίου

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καραβίου Καραβίου

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καραβίου Καραβίου

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καραβίου Καραβίου

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καραβίου Καραβίου

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καραβίου Καραβίου

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καραβίου Καραβίου

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καραβίου Καραβίου

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καραβίου Καραβίου

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καραβίου Καραβίου

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καραβίου Καραβίου

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καραβίου Καραβίου

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καραβίου Καραβίου

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καραβίου Καραβίου

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καραβίου Καραβίου

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καραβίου Καραβίου

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καραβίου Καραβίου

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καραβίου Καραβίου

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καραβίου Καραβίου

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καραβίου Καραβίου

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καραβίου Καραβίου

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καραβίου Καραβίου

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καραβίου Καραβίου

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καραβίου Καραβίου

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καραβίου Καραβίου

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καραβίου Καραβίου